

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

YABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMİĞİN OLACAKI

YENİ BİR DÜNYA DOĞUYOR

Özamanın
Ruhu

Reformistler
Neyin
Retrosivi

Irak'ın Tutanlar
Çelici Devrimci
H. Hüseyin
Haber

Filmi
Yoklayın
Çözümleri

Çiğdem
Antlaşma

Devrim, toplumun maddi koşullarının içinde bulunur. Onu, içinde gömülü olduğu nesnel koşulların içinden çıkarma işi öznel etkene bağlıdır.

Devrimlerin bilgilerinin bize öğrettiği gibi bir devrimin olması için, nesnel koşulların oluşmuş olması yeterli değildir; devrimin olması için öznel etkenin de hazır olması gerekir. İşte bu temel Marksist görüş ve bu görüşün işaret ettiği durumun somut olarak oluşup oluşmadığı, her ülkede, işçi sınıfı hareketi içinde tartışma konusu olmuştur. Marksistler, Marksist ilkelerin tümünde olduğu gibi, bu konudaki görüşünde de, Marksizmin devrimci özüne uygun davranarak, onu somut koşullara uygularken yaratıcı biçimde davranırlar. Oportünistler ve reformistler ise Marksizmin devrimci özüne uygun hareket etmez, Marksizmin lafzına göre hareket ederler. Arada temelli bir farklılık var.

Devrimci mücadeleden uzak kalmak isteyenlerin, hedeflerine devrimci mücadele yoluyla değil de, ılımlı, barışçı yolla, reformlarla varmak isteyenlerin öne çıkardıkları gerekçe, “varolan koşullar bir devrim için hazır değil” biçiminde özetlenebilir. İleri sürülen gerekçe -eylemsizliklerinin gerekçesi- bazen nesnel koşulların yetersizliğine, bazen de öznel etkenin yetersizliğine işaret eder. Somut, nesnel duruma göre değil, kendi öznel durumlarına göre hareket eder, düşünce geliştirirler. İnsan bir kez verili durumdan, bilimsel ilkelerden uzaklaştı mı nerelere kadar savrulacağı belli olmaz. Böylelerinin bakışında devrimcilik, dönüştürücülük yoktur; tarihin gelişimi karşısında edilgenlik, gözlemcilik ve bahaneçiliğin ötesine gitmezler.

Kapitalist toplumda devrim, bu toplum düzeninin temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisi ve bu uzlaşmaz çelişkinin keskinleşmesine bağlı olarak tarih sahnesinde belirir. 20. yüzyılın toplumsal devrimleri, proletaryayla kapitalistler arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkisi ve karşıtlıkların belli bir noktada keskinleşmesiyle gündeme gelmiştir. Devrimler kapitalizmin anavatanı dışındaki topraklarda, kapitalizmin çekirdeğinde değil, çeperinde yer alan ülkelerde gündeme geldi. Bu ülkelerde kapitalizm egemen üretim biçimi olmakla birlikte, sınıfsal çelişkiler, kapitalizmin zayıf olması nedeniyle, sonuna kadar olgunlaşmamıştır. Çelişkiler tamamen olgunlaşmamıştır ama, somut tarihsel gelişme nedeniyle -hem ülkede, hem dünyada- çelişkiler bir devrime yolaçacak denli keskinlik kazanmıştır. Buradan anlaşılması gereken, devrime yolaçan gelişmelerin somut olarak irdelenmesi gerektiğidir.

Burada başka bir duruma dikkat çekmemiz gerekiyor, o da ,öznel etkenin durumu. 20. yüzyıl devrimleri bu yönde de, bize yol açıcı deneyimler veriyor. Yapılan devrim deneyimlerine göre, eğer bir ülkede, öznel etken hazırsa, kapitalizmin çelişkilerinin keskinleşmesi bizi bir devrime götürebilir. Öznel etken hazır olmadan, devrimin nesnel koşulları, çelişkilerin belirgin olarak keskinliği bize bir devrim vermez. Bir devrime yolaçan devrimci halk ayaklanması kendiliğinden de başlasa, özne'nin ayaklanmasından başka birşey değildir. Belirli nesnel koşulları oluşmuşsa, devrimci süreç özne'nin hareketiyle boyutlanır. Burada devrim, devrimin özne'sinin eylemine bağlıdır.

Günümüzde kapitalist dünya sistemi bir bütün olarak proletaryanın toplumsal devrimi için olgundur. Kapitalizmden komünizme geçişin tarihsel koşulları oluşmuştur. Kapitalist özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşümünün bütün öğeleri ortaya çıkmıştır ve olgunlaşmıştır. Burada bir devrimin olması için proletaryayla kapitalistler arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi ve öznel ögenin hazırlanması gerekiyor. Devrimin öznesi ise komünist devrimci öncü tarafından hazırlanır. Devrimin öznesi, yani proletarya, yarı-proleterler ve proleter olmayan emekçiler devrime nasıl ve hangi yolla hazırlanır. Proletarya ve tüm ezilen ve sömürülen kitleler esas olarak

ÖZNE'NİN ROLÜ

devrimci eylem yoluyla örgütlü mücadeleyle, pratik mücadeleyle hazırlanır.

Proletaryanın öncüleri, komünistler, kitleleri devrime hazırlarken, sosyo-ekonomik ve sosyo-politik durumları daima gözönünde tutarlar. Çünkü taktikler ve örgütlenme sorunu, dışımızdaki koşullardan, nesnel durumdan bağımsız olarak çözümlenemez. Devrimin nesnel öğeleri bizim dışımızda oluşur. Bizim yapacağımız bu koşullarda kitleleri devrim için örgütlemek ve harekete geçirmektir. Devrimlerin öğrettikleri ve bilimsel sosyalizm teorisi proletaryanın devrime nasıl hazırlanacağı üzerine bizi yeterince aydınlatıyor. Marksist ilkelerle donanmış, sınıf savaşının çelikleştirici pratiğinden geçmiş, savaş kapasitesi ve yeteneğini artırmış devrimci bir sınıf, proletarya, nesnel koşulları oluşmuş olan devrimi zafere götürebilir.

Gerçek devrimci hareket Türkiye ve Kürdistan'da mücadele sürdürürken, 70'lere doğru ve günümüze değin nesnel gerçeklerden, sosyo-ekonomik gerçeklerden hareket etmiştir. Taktiklerinde öznelciliğe düştüğü söylenemez. Türkiye'de tekellerin egemenliğiyle birlikte, ekonomik ve toplumsal yaşamda önemli değişimler, altüst oluşlar yaşandı. Kapitalizmin varolan çelişkileri teknelci sermayenin egemenliği döneminde öne çıktı, belirginleşti ve keskinlik kazandı. Teknelci kapitalizmin gelişimi ve egemenliğinin güçlenmesi devrimin tüm koşullarını her bakımdan olgunlaştırmıştır. Üretici güçlerin gelişmesi, çelişkilerin şiddetlenmesi ve sınıf savaşımının ilerlemesi yeni topluma geçişin ve devrimin dayanacağı öğelerdir.

İşbirlikçi teknelci sermayenin egemenliği yeni bir dönem, devrimci nitelikte bir dönem başlatmış ve derinleştirmiştir. Denizler devrimci mücadeleyi yükseltirken, nesnel koşullar ne denli uygun olsa da, devrimin gerçekleşmesinin halk kitlelerinin devrim için harekete geçirilmesine bağlı olduğunu kavrayacak kadar tarih ve sınıflar savaşımının bilincindediler. Gerçek devrimci hareket yıllardır bu bilinçle hareket ediyor.

Devrim sürecinin boyutlanması, devrimin, bu toplumsal dönüşümün öncü gücü olan proletaryanın durumuna bağlıdır. Proletarya ne denli örgütlüyse, ne denli sıkı disiplinli biçimde örgütlenmişse hedefine o denli varabilir. Yine devrim deneyimleri göstermiştir ki, eğer proletarya yeterli bir bilince ve yeterli bir örgütlülüğe sahip değilse, giriştiği ayaklanmalar başarıya ulaşamamıştır. Örgütlülüğü ve devrimci savaşımı proletarya için geleceğin güvencesidir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Partisi sermayeye karşı mücadelede proletaryanın en etkili silahıdır.

21. yüzyılın toplumsal devrimleri, proletarya devrimleri olması bakımından, 20. yüzyılın toplumsal devrimleriyle aynı temel özellikleri gösterecektir. Bununla birlikte, 21. yüzyılın toplumsal devrimleri bilinç ve örgütlülük yönünden daha ileri gidecektir. Tarihsel olarak daha ileri bir aşamada bulunuyoruz. Proletarya büyük bir sınıf mücadelesi birikimine sahiptir. Ve yetkinleştirici bir pratikten geçerek gelmiştir. Bilinci bilimsel sosyalizm teorisiyle aydınlanmıştır. Kısacası komünizmin teori ve pratiğiyle donanmıştır. Bu ileri düzeyiyle, bu yetkinliğiyle yeni topluma geçişte örgütlenmenin yeni ve ileri harikalarını yaratacaktır.

C. Dağlı

REFORMİSTLER NİÇİN REFORMİST

Küçük burjuva sol hareketi oluşturan sosyal reformistler ve oportünistler, bir süreden beri komünist harekete karşı ortak bir tutum içindeler. Bu tutumları, ister zindanlarda olsun ister dışardaki çeşitli platformlarda olsun, önceleri suskunluk fesadıyla boğma çabasıydı. Bununla istediklerini elde edemediler, bu kez bir adım daha artarak platformlara çağırılmaya, proleter komünistlere haber vermemeye, daha da olmadı, katıldığı platformlarda Leninistler karşısında ortak davranmaya, yalnız bırakmaya, dışlanmaya yöneldiler.

Yıllar önce çeşitli vesilelerle ifade etmiştik; onlar birbirlerine çok yakın, Leninistlere çok uzaktırlar. Birbirlerine ne kadar kızsalar, olmaz lafi söyleseler de söz konusu Leninistler olduğunda ortaklaşırlar. Küçük burjuva hareket geriye düştükçe, ileri olana karşı tavır alıyor. Çünkü ileri olan, onlara sürekli olarak geriliklerini gösteriyor. Onlar, ileri olanı gördükçe ne kadar geri olduklarını anladıklarından ya ileri olanı da geriye, yanlarına çekecek ya da bunu başaramadıkları oranda hırçınlaşarak ileri olana karşı ortak tavır içinde olacaklardır. Şimdi yaşanan da bu, onlar, Leninistleri kendi buldukları geri konuma, batağa çekme çabasıydılar.

Sosyal reformistler olsun oportünistler olsun, bütün küçük burjuva solun ortak özelliği, olayları ele alırken sahip oldukları bakış açısıdır. Onlar olaylara asla proletaryanın sınıf bakış açısından bakmazlar. Bu, onların dillerine, kullandıkları kavramlara da yansır. Daha önce de yazdık; ulusal bağımsızlık, vatansızlık, adalet vb. Bu, onları burjuva düzlemde doğru çeken ideolojik yanılgılardan ileri geliyor.

Yine bakış açısındaki temel sorun, “işçi sınıfının” çıkma-

rı değil, “toplumun” çıkarı yaklaşımıdır. Sınıflı bir toplumda hiçbir zaman toplumun çıkarı ortak değildir. Ezen sınıfla ezilen sınıf; burjuvaziyle proletarya karşıt sınıfları oluştururlar, bu nedenle çıkarları da ortak değil karşıttır. Kurulu sistem kapitalizmde toplumun ortak çıkarı demek, burjuvazinin çıkarı demektir. Bu toplumsal uzlaşma ya da başka biçimlerde sınıf uzlaşmacılığı savunmak demektir. Oysa tarih boyunca toplumsal gelişme diyalektik olmuştur. Yani sınıf uzlaşmacılığıyla değil, sınıf karşıtlığı, sınıflar savaşı yoluyla toplumsal gelişme ve değişim gerçekleşmiştir, bundan sonra da ancak bu yolla olabilir.

Reformist, oportünist küçük burjuva

hareket, diyalektiğin özü olan bu bakış açısını lafız olarak kabul etse de özde reddeder. Reformist yaklaşıma göre diyalektik olan devrimci gelişmenin yerine, evrimci bir gelişme anlayışı savunulur. Oysa bu bakış açısı, devrimci gelişmeyi, sıçramalı gelişmeyi reddetmektedir; bunun yerine evrimci anlayışı, evrimin sürekliliğini koymak ve öylece, aslında gelişmeyi, değişmeyi reddetmektedir. Bu da iki ayrı sınıf olan burjuvazi ile proletaryanın varlıklarının sürekliliğini, daimiliğini kabul etmek, sınıfların ortadan kaldırılmasını reddetmek dışında hiçbir anlama gelmez.

Kapitalist toplumun ve burjuva sınıfla proleter sınıfın varlığı böylece mutlaklaştırılıp toplumsal değişim öz olarak reddedilince, geriye kapitalizm koşullarında şu ya da bu alandaki iyileştirmeler, haklar, özgürlükler mücadelesinden başka bir şey kalmaz. Bu da olsa olsa “sonsuz kadar varolacak” kapitalizmin aksayan, arızalı yanlarını tamir etmek, onun yırtığını söküğünü dikmektir.

İşçi sınıfı saflarında devrimci Marksizm anlayışının karşısında reformist anlayışların varlığı salt bize özgü bir şey değil. Bu evrensel bir sorun ve dünyanın her yerinde var. Reformizm, işçi sınıfı saflarında kendisine belirli bir taban da edinebiliyor. Gerek kırsal kesimlerde olsun gerek kentlerde olsun, küçük mülkiyetini kaybederek işçi sınıfı saflarına sürekli bir biçimde yeni yeni unsurların katılması bir gerçekliktir. Bunun yanı sıra özel mülkiyetin binlerce yıllık geçmişinden gelen alışkanlıklar, gelenekler nedeniyle burjuva ideoloji ve yaşam biçiminin şaşaasına kapılmış işçi sınıfı saflarındaki geri unsurları da etkilemeleriyle reformizm işçi sınıfı saflarında kendine bir taban edinebilmektedir.

Bu nedenle Leninist hareket devrimin temel sorunlarında dev-

Reformistlerin “demokrasi” konusunda söyledikleri onca laf, aslında devrimi reddetmek için yapılmış bir laf salatasından başka bir şey değildir. Onların ağzında devrim kavramı bile gerçek anlamından çıkarılır. Onların ağzında devrim, burjuvazinin iktidarını yıkıp proletaryanın hegemonyası altında tüm emekçi sınıfların iktidarını kurması değil, “demokratik bir anayasa”yı, bir “hukuk devleti”ni vb. ifade eder.

Sosyal reformizm, ortalama solu da yedekleyerek halkın çıkarlarının savunulması, krizin faturasının emekçilere çıkarılmasının engellenmesi, çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi için, demokrasi, demokratik hak ve özgürlükler uğruna en geniş kitleleri örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek için hareket ediyor, ama asla bir devrim için değil. Bunu yaparken kendilerinin unuttuğu ve herkese de unutturmak istediği şey ise proletaryanın tarihsel görevi: sınıfların ortadan kaldırılması oluyor.

rimci olanla reformist olan arasındaki ilkel konularda açık ve net bir ayırım koymak durumundadır. Çünkü devrim-reform ayrımı, özünde işçi sınıfının iktidarıyla burjuva iktidar arasındaki ayırmadır. Bu ayırım ve kesin kopuş olmaksızın, işçi sınıfı saflarındaki reformist, oportünist küçük burjuva anlayış mahkum edilmeksizin proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, kendi toplumsal devrimini gerçekleştirmesi mümkün değildir. Proletarya iktidara yürürken, küçük burjuva hareketi, reformizmi ve oportünizmi de yenmek zorundadır.

Bizde küçük burjuva hareket, söylemde proletaryanın devrimine karşı çıkmamakla birlikte, bunu hep öteleyerek bilinmez bir geleceğe erteler. Bunun yerine kendi reformist anlayışını da açıktan koyamaz, ama bu sefer kendi reformizmini amorf bir “demokrasi” kavramıyla açıklamaya çalışır. Burada belirtmek gerekir, bizde hiçbir zaman burjuva demokrasisi olmamıştır. Burjuva cumhuriyet, daha baştan gerici burjuva diktatörlük olarak kurulmuş, tekelci egemenlikle birlikte faşizm devlet içinde egemen olmuş, bu egemenlik süre içerisinde faşist devlet biçimini almıştır.

Şimdi “demokrasi” diyen küçük burjuva hareket, bunu da kendi sınıfsal özünden kopartarak, bir sınıfın demokrasisinin yerine sınıflar üstü, toplumdaki bütün sınıfları kapsayan amorf bir demokrasi anlayışını ikame etti. Özellikle AB süreci ile birlikte burjuvazi bilerek küçük burjuva hareketteki bu amorf demokrasi arayışını “Avrupa demokrasisi” kavramıyla besleyerek, geniş kitlelerin insanca yaşam arayışlarını, özlemlerini, küçük burjuva hareket üzerinden kendisine yedeklemeye çalıştı. Burada sosyal reformizm, kendisini “toplumsal uzlaşmaya dayalı yeni bir anayasa”, “demokrasi”, “adalet”, “hukuk” gibi argümanlar üzerinden varetmeye yöneldi; uzun iç savaş, faşist devlet terörü ve illegalite koşullarının getirdiği zorluklar karşısında ideolojik kırılma yaşayan dönün devrimcisi, bugünün ortalama solunu da peşinden sürükleyerek devrimin önünde bir engel haline geldi.

Reformistlerin “demokrasi” konusunda söyledikleri onca laf, aslında devrimi reddetmek için yapılmış bir laf salatasından başka bir şey değildir. Onların ağzında devrim kavramı bile gerçek anlamından çıkarılır. Onların ağzında devrim, burjuvazinin iktidarını yıkıp proletaryanın hegemonyası altında tüm emekçi sınıfların iktidarını kurması değil, “demokratik bir anayasa”yı, bir “hukuk devleti”ni vb. ifade eder.

Sosyal reformizm, ortalama solu da yedekleyerek halkın çıkarlarının savunulması, krizin faturasının emekçilere çıkarılmasının engellenmesi, çalışma ve yaşam koşulları-

nın iyileştirilmesi için, demokrasi, demokratik hak ve özgürlükler uğruna en geniş kitleleri örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek için hareket ediyor, ama asla bir devrim için değil. Bunu yaparken kendilerinin unuttuğu ve herkese de unutturmak istediği şey ise proletaryanın tarihsel görevi: sınıfların ortadan kaldırılması oluyor.

Leninistler ise her zaman devrimi, proletaryanın iktidarını başa aldılar. Bütün güçleriyle devrimci düşüncüyü yaymak, işçi sınıfını devrime hazırlamak ve devrimde proletaryanın zaferi kazanabilmesi uğruna tek başlarına da olsa yorulmadan çalışmalarını sürdürdüler. Küçük burjuva hareketin ne dediğine bakmaksızın Kürt, Türk ve diğer ulusal topluluklardan proleterlere ve emekçi yığınlaraya yönelerek devrimci görev ve hedefleri gösterebilmek uğruna seferber oldular. Bu yolda ilkeli ve kararlı tutumları nedeniyle küçük burjuva hareketin şimşeklerini ve yıldırımlarını üzerlerine çektiler. Çünkü Leninistlerin her söyledikleri, her yaptıkları küçük burjuva harekete kendi reformistliklerini, oportünistliklerini gösteriyordu, halen de göstermeye devam ediyor

Emperyalizmin yeni evresinde sermaye, artık üretici güçleri hiçbir şekilde kontrol edemiyor. Kapitalizmin sıçramalı çökü-

şünün yaşandığı bu süreç aynı zamanda bugüne kadar yaşanan tüm zamanlardan daha çok, yeni ve daha ileri bir toplum olan sosyalizmin maddi önkoşullarını biriktirdi. Artık proletarya ve emekçi sınıflara özgürlük çağına sıçramanın bütün olanaklarını sunuyor.

Burada ortaya çıkan, proletaryanın başat görevi açık ve kesin olarak ortaya konmalıdır. Tarihin en modern sınıfı olan proletarya, modern toplumun sonuna kadar tutarlı tek devrimci sınıfı olarak, tüm emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları kendi hegemonyası altında toplamak, emperyalizme, faşizme, şovenizme ve kapitalizme karşı mücadeleye seferber etmek, bu mücadelede onlara önderlik etmek göreviyle karşı karşıyadır.

Elbette ki bir devrimin ne zaman ve hangi koşullar altında gerçekleşeceği bir sınıfın arzusuna tabi değildir. Ancak emekçi yığınlar içerisinde yürütülecek bir devrimci çalışmadan bahsedilecekse, o da devrimin propaganda ve ajitasyonunu yapmak ve yığınları, güncel devrimi gerçekleştirmek üzere seferber etmek olmalıdır. Bundan başkası devrimci çalışma olmayacağı gibi, sürdürülen devrimci çalışma da hiçbir zaman boşa gitmez. □

Sarıgazide Söyleşi: Reformizm ve Reformizme Karşı Mücadele

Sermayenin saldırıları arttıkça, kendisine soluk alma fırsatı veren reformizmin politikalarına karşı mücadele de o denli acil bir sorun haline geliyor. Bulduğu her fırsatta ve özellikle de devrim ve devrim olanağı geliştikçe, devrimin karşı siperane bir duruş sergileyen reformizmin ne kadar ciddi bir sorun olduğunu bizler çok iyi biliyoruz. Reformizmin günü geldiğinde devrimin önünde nasıl büyük bir engel haline dönüştüğünü, Sarıgazi’de EMEP reformizmiyle en son yaşadığımız sorunlarda çok iyi görmüş olduk.

Reformizm ve reformizme karşı mücadele üzerine bir söyleşi gerçekleştirerek ertelenmemesi gereken bu sorunu canlı tutmaya çalıştık.

04.10.2008 cumartesi günü saat 14.00’da gerçekleştirdiğimiz söyleşide öncelikle “devrim nedir reform nedir” sorusuna açıklık getirildi. Sistemin iyileştirilmesi için çaba harcayan reformizmin amacının aslında yaşanılabilir bir kapitalizm olduğu ve devrimin ise kırıntılar uğruna feda edilmemesi gerektiği belirtildi. Sisteme karşı hiçbir zaman ciddi bir duruşu olmayan reformizmin, devrime ve devrimcilere karşı saldırmakta tereddüt etmemesi ve bunu da sosyalizm söylemleriyle yapması teşhir edildi. İşçi ve emekçileri sistem sınırları içerisinde çekmek için yoğun çaba harcayan reformizmin yalanlarına vurgu yapıldı. Söyleşide son olarak reformizmle mücadelede politik mücadelenin önemi belirtildi. Reformizme karşı verilecek mücadelede politik mücadelenin öne çıkması gerektiği karşı devrimcilere karşı ise anladıkları dilden cevap verilmesi gerektiği, bu iki mücadele arasındaki ayrımı göz önünde bulundurmak gerektiği, ve bundan sonra da reformizme karşı politik mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Oldukça verimli geçen söyleşimiz katılımcıların reformizm hakkındaki düşünceleri daha da netleşmiş olarak yaklaşık 3 saatin sonunda sona erdi.

Sarıgazi’den Mücadele Birliği Okuru

TİTANLAR DEVRİLİRKEN

Süregiden küresel ekonomik buhranı yakından izlemeye devam edelim. Son yazının üzerinden iki ay geçti-geçmedi, ama bu kadar kısa bir süre içinde bile dünya pek çok kez yıkıldı ve yeniden kurulda adeta.

Buhran o denli güçlü bir fırtınaya dönüşüyor, yıkılmaz görünen dev titanlar o denli hızlı yere seriliyor ki, gelişmeleri yakından izleyen pek çok kişide “birşeylerin sonuna gelindiği” duygusu hakim. Kapitalist sisteme duyulan güven neredeyse tümüyle buhar olup uçuyor, yerine tam bir korku, endişe, arayış duyguları geçiyor. İktisatçılar Birliği dünya başkanı Guillaume Calvo’ya göre, “Bu dönemler saçma sapan düşüncelerin (siz sosyalizm düşüncesi olarak okuyun – bn) oraya çıkması için fırsat yaratır. Siyasi yapılar da sarsılır. Hatta demokrasi karanlık yüzünü göstererek birliktelik yerine parçalanmayı (siz yine toplumsal devrim olarak okuyun) öne çıkartabilir” Sosyalizmin sıçramalı gelişimi diyordu ya hani Leninist Parti? Şimdi ete kemiğe bürünüyor.

Bir Kırılma Noktası

Son gelişmelere bakalım. Kış ve bahar aylarını açlık ayaklanmaları ile adeta yüreği ağzında geçiren sermaye dünyası, yaz aylarında da rahat yüzü görmedi. Çünkü pazarlar hızla daralıyor, enflasyon yükseliyor ve uluslararası dev şirketler ardi ardına inanılmaz zarar rakamları açıklıyordu.

Depremin merkez üssü yine ABD idi. Bir zamanlar endüstrinin simge ismi olan General Motors, iflas noktasını çoktan geride bıraktığı halde “batmasına izin verilmeyecek denli simgesel” olduğu için ayakta tutuluyordu. Fakat diğerleri GM kadar şanslı olamadılar. Yaz ayları boyunca, her biri milyar dolarlık cirolara sahip onlarca şirket ve banka iflas kuyruğuna girdi. Ancak hiçbiri, Fannie Mae ve Freddie Mac adında yarı kamusal şirketlerin iflası kadar korkutucu olmadı.

ABD hazinesi tarafından desteklenen bu iki yarı-kamu şirketi, gerçekte küresel kredi sisteminin çalışmasını sağlayan ana dingillerden ikisiydi. İşlem hacimleri 5 trilyon dolar gibi inanılmaz bir rakama ulaşıyordu. 80’li yıllarda ABD tarafından tüm kapitalist dünyaya dayatılan bir kredi sisteminin çerçevesinde, dünyanın neredeyse tüm atıl sermaye kapasitesi ABD tarafından emiliyor, ürettiğinden çok daha fazlasını tüketebilen muazzam bir pazar yaratılıyor ve kapitalist sistemin ayakta kalması sağlanıyordu.

Söz konusu kredi sistemi dünya ölçeğinde kurulu, çarkları, dingilleri ve volan kayışları ile dünyayı kapsayan bir makine gibiydi. Bir yanda büyük ticari fazlaları bulunan Çin-Japonya-Almanya gibi ülkeler, diğer yanda bütün bu fazlaları emebilen ABD pazarı... Makinenin çalışması için ABD’li bankalar, adeta yağma Hasan’ın böreği gibi bol keseden kredi dağıttı. Yüzlerce bankanın dağıttığı bu kredileri, Fannie ve Freddie adlı iki yarı-kamu kuruluşu finanse etti. Bu iki şirket ise, kullandıkları paraları tüm dünyadan borç olarak topluyordu. Öyleyse, bu iki kurumun iflas noktasına gelmesi, tüm küresel sistem için bir kırılma noktası anlamını taşımalıydı.

Öyle de oldu. Bu kırılma noktasından sonra özellikle bankacılık sektörü adeta dikiş tutmaz oldu. Dünyanın en tepesindeki ilk dört yatırım bankası olan Goldman Sachs, Morgan Stanley, Merrill Lynch ve Lehman Brothers, çok acil yardım çağrılarını yapmaya başladılar ve bir kaç günde ya iflas ettiler, ya çok ucuza rakiplerine satıldılar ya da kütüğe kafalarını uzatıp satırın inmesini beklemeye koyuldular. Kanser, dev sigorta şirketlerine hemen sıçradı. Dünya devi AIG, sırtını devlete yaslarken, Alman Allianz sigorta şirketi, elindeki bankaları alelacele rakiplerine satmak zorunda kaldı.

Gerçekte, şu son haftalarda yaşanan iflaslar, öyle kolay görülebilecek türden değil. Her biri 100-150 yıllık geçmişe sa-

hip, en büyük krizleri bile atlatan, en tepedeki bankalardır bunlar. Adeta, hemen altındaki kapitalist sisteme hayat veren o gökyüzünü sırtlarında taşıyan Atlas titanlarıdır.

Zombiler ve “Sol” Fanteziler

Birşeylerin sonu geldi, ama neyin? Kimileri inatla iyimserliğini korumaya çalışıyor. Onlara göre, iflas eden yatırım bankalarıydı ve zaten onlardan iyice denetimden çıkıp bugünkü sorunları yaratmışlardı; öyleyse diyetini ödeyeceklerdi. Ama aynı günlerde, sadece yatırım bankaları değil, mevduat toplama izni olan büyük ticari bankaların topun ağzında olduğu pekala görülebiliyordu. Örneğin, dünyanın en büyük ticari bankası Citigroup hiselerinde %60’ları geçen bir düşüş görünüyordu.

İngiliz finans devi HBOS yardım çağrısı yapıyor, Japon bankaları benzer açıklamalar hazırlanıyordu. Ticari ve yatırım bankaları, sigorta şirketleri, borsa araçları, yani işi parayla olan hangi kuruluş varsa, zombi misali ortada dolaşıyor.

Kimilerine göre, olan biten bir partinin sonuydu. Bu şenlikli parti son 25 yılda para üzerinden para kazanan mekanizmalarınca yaratılmıştı ve bu arada üretim unutulmuştu. Şimdi, parti bittiğine göre, sarhoşlar ayılacak, üretim yeniden hatırlanacak, para ticareti yerine mal-ticareti öne çıkacak, üretilenin satılabilmesi için ücretler yükselecek, sendikalar güçlenecek, kısaca Keynes ve sosyal demokrasi geri dönecekti.

Bu tarz fantazileri, kapitalist düzenin sonsuzluğuna burjuva sınıftan bile daha fazla iman eden kimi “solcu”lardan duymaya alışmıştık. Ama şimdi, aynı fantaziyi hemen aynı sözlerle, en azgın liberal tayfadan duyuyoruz. Son bir kaç ayda, işte böyle tuhaf bir “koalisyon” da ortaya çıkmış bulunuyor. Ölen eşeği yeniden diriltmeyen, ama hiç olmazsa gömülmesini engellemek isteyen bir koalisyon.

Yüzyılda Bir Gelen Fırsat

Yeniden soralım. Bu neyin sonu? Cevap: Küresel çapta kurulu bulunan emperyalist-kapitalist sistemin sonu. Bu süreç çoktan başladı, ekonomik yıkımlar, iç savaşlar, sistemden kopan ülkeler (Latin Amerika'yı hatırlayın), yeni güç odaklarıyla altüst olan dengeler (Rusya-Gürcistan savaşı) ve küresel çapta ayaklanmalarla yayılıp derinleşen bir süreç. Sonuçta, bütün bu karmaşa sona erip, bir soluklanma arası verildiğinde, günümüz dünyasına hiç benzemeyen, hem ülkeler hem de sınıflar arası güç dengelerinin ters-yüz olduğu bir dünya kalacak elimizde.

Bugün yaşanan, 1970'li yıllardan bu yana birikerek gelen sistem krizinin, sıçramalı bir kırılma evresidir. 70'li yıllarda dünya kapitalist sisteminde görüldü ki, genişletilmiş yeniden üretimi eski koşullarda sürdürmek olanaksızdır. Karlar düşmekte, üretim araçlar üretimi aşırı yığılmakta; buna paralel olarak, yatırıma dönüşemeyen atıl para-sermaye değer kaybetmektedir. Sistem, bağına saplanan bu hançeri çıkarabilmek için ABD öncülüğünde dünya çapında düzenlemelere gitti. Bankalar, borsalar ve döviz piyasalarıyla, dünyada üretilen artı-değer, hep aynı havuza akıtıldı ve oradan dev tekel gruplarına dağıtıldı.

Aslında, Keynes'in bizzat devlet eliyle yapılmasını istediği şey, son 25 yılda bu kez bankalar yapıyordu. Keynes, tıkanan üretim ve dolaşımı canlandırmak için, devletin para basmasını, ücretleri artırma-

sını ve yatırımları bizzat üstlenmesini öğütüyordu. Keynes'in anti-tezi gibi görünen Fridman ise, bu işi devletin değil, bankaların yapmasından yanaydı. Böylece Fridman'ın ahir-zaman peygamberi ilan edildiği bu son dönemde, bankalar önüne gelene borç dağıttı, kredi açtı. Son 25 yılın hikayesi bundan ibaretti.

Keynes'ten farklı olarak Friedman'ın düzeneği ulusal çapta değil, küresel çapta izleyebilirdi. Bankaların salt kağıt üzerindeki hayali-sermayelerini bolca kredi olarak dağıtırken, risklerini gizleyebilmeleri, ya da bir başkasına devredebilmeleri gerekiyordu. Bunu da ancak, küresel çapta bir mekanizmayla sağlayabilirlerdi. Öte yandan, Keynesçilik döneminde emperyalist ülkeler, krizlerini başka yerlere taşıyabiliyorlardı. Şimdiyse, kaçış olanağı yok. Kriz bizzat sistemin kalbinde patlak veriyor.

Süregiden küresel buhranda buna benzer, yeni olan pek çok unsur görüyoruz. Geçmişte aşırı-birikime tekabül eden oranda banka ve şirketlerin iflas ile kriz sona erebiliyordu. Şimdiki kriz ise, sadece aşırı olan kısmı değil, tüm sermaye birikimini tehdit ediyor. Çünkü tekelcilik, sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi son haddinde. Örneğin, iflasını açıklayan Lehman Brothers'la yaptıkları alabildiğine karmaşık işlemleri çözenin, dünyanın dört bir yanındaki bankalar tarafından çözümleninin aylar boyunca sürebileceğini ve bu durumun belirsizliği artırdığı dile gelmekte. Yeni, AIG sigorta şirketine

ABD hükümetince el konulmasını alkışlayanlar; "AIG'in batması, tüm insanlığa ölümcül virüs enjekte edilmesi gibi olurdu" diyorlar. Yani, sistemin bütün sinir uçları, birbiriyle öylesine bağlı ki, sistem, buhrana yol açan aşırı birikimi bile temizleyemiyor.

Yeni olan başka bir unsur, artık sadece banka ve şirketlerin iflası değil, "hane halklarının iflasları" da, yeni bir kavram olarak konuşulmakta. Hane halklarının iflası, sistemin genişletilmiş yeniden-üretiminin sağlanması için aşırı ölçüde borçlandırılan emekçi sınıfların tümüyle mülksüz kalmalarıdır. Bütün emeklilik birikimleri, evleri arabaları ile, yaşamları neredeyse tümüyle kredi üzerinde dönen yüz milyonlarca insan bulunmakta. Buhuran, pek çoğunu işinden ediyor ama işini kaybetmeyenler de şanslı sayılmazlar. Onlar da evlerini, arabalarını, emeklilik fonlarını, sağlık ve eğitim haklarını vs. vs. birden bire, topluca, sanki bir heyelan altında kalmış gibi kaybediyorlar. ABD'de 15 trilyon, İngiltere'de 4 trilyon doları bulan hane halkları borçları, merkezdeki ülkeleri bir anda toplumsal devrimin eşğine getirebilecek bir miktar.

Eski ABD Merkez Bankası başkanı Greenspan "Bu ancak yüzyılda bir görülebilecek bir kriz" diyor. Katılıyoruz. Ve bizim dilimize çevirecek olursak, ancak yüzyılda bir önümüze çıkacak bir devrim fırsatıyla karşı karşıya olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz.□

NAKSAN SÖMÜRGESİ

Naksan'da Ramazan bereketi! Dini bütün Nakipoğulları, oruç tutmayana yemek vermediği gibi, vardiyalı sistemde çalışıp fabrikada iftarını açana da makarna, çorba gibi yemekler veriyor. Merak ediyorum, acaba kendileri makarna çorba mı yiyorlar? Sanmıyorum, her yıl olduğu gibi bu yıl da yemek paralarını vermeyecek. 30 gün boyunca yenmeyen yemek parasını, ağır iş koşullarında aç çalışan işçiler, aldıkları birkaç kurusu da hastanelere veriyor. Bu aylarda sık sık tifo vakaları görülüyor. Çünkü içme suyuna kanalizasyon karışmış. Tabii ki kendileri içmiyor o sudan, paraları var, arıtma cihazı satın alacak ya da hazır su kullanacaklar. Hastanelerde insanlar perişan, gelene serum takılıyor, odalar havalandırma yok, çok pis kokuyor. Hastanede hasta iyileşmesi mümkün değil, refakatçiler de hastalanıyor. Çocuğu hastanede yatan bir işçi, işyerinde sömürülürken hastanede sömürülüyor. Bir yanda bir türlü iyileşmeyen çocuğu, her gün masraf... Gel de bu psikolojiyle çalış! Çalışamazsan işten atar dini bütün kesesi dolu patron. Hemen yenisini alır. İşçiden çok ne var, açlık ordusu büyüyor! Lenin'in dediği gibi, açlık ordusu devrimi besliyor

Geçen günlerde fabrikada kaynakçı olarak çalışan bir işçinin kafasına demir düşüyor, işçi bir süre hastanede yatıyor, çıktığında hafıza kaybına uğramış. Tekrar çalıştırıyorlar, ağır ve tehlikeli iş koşullarında hafızası zayıf olan işçi birçok şeyi hatırlamıyor. Tıpkı sistemin istediği işçi tipi: fazla düşünmeyen, istediği işi yaptırabilecekler... Yani yapabilseler, bütün işçilerin kafasına bir demir vuracaklar. Biraz bilinçli olduğunun farkına vardılar mı vay haline, sürüm sürüm süründürürler. Naksan Holding, profesyonel bir işçi sömürme fabrikasıdır, Naksan'da yaşanan bu dizginsiz sömürüye dur demeliyiz

Antep Organize Sanayi'de çalışan işçiler birleşmeli, Naksan ve benzeri sömürü yuvalarını yerle bir etmeli. Bizim canımızla, kanımızla hak ettiğimiz emeğimizi yan gelip yatan üretim yoksulu hantal sermayeye yedirmemeliyiz. Yıllarca sömürüp gasp ettikleri emeğimizle holdingler kurdular. Biz açken onlar tıka basa yediler, doymadılar. Komşusu açken kendisi tok olan bizden değildir dediler, komşusu aç, işçisi aç, ağzından burundan gelene kadar yediler doymadılar !

GEB'Lİ BİR İŞÇİ

Söyler misiniz, başka hangi olay, ABD işgal ordusunun Irak'taki sonunu bundan daha iyi ifade edebilirdi? Savaş suçlarından haklarında çeşitli davalar açılmış 21 ABD askeri, bir gece Bağdat yakınlarındaki bir askeri üste zehir içererek topluca intihar etmişler. Bu girişimden sadece 5 asker sağ kurtuldu.

Dünya tarihinde buna benzer kaç olay var, bilemiyoruz. Ama bu toplu intiharın, yakın zamanlarda bir işgal ordusunda yaşanan en trajik olaylardan bir olduğu herhalde tartışılmaz. Bu olaya, emperyalist militarizmin insanlığa armağan ettiği yeni bir kabus gözüyle de bakabiliriz. Gençecik insanları -ki çoğu siyah derili ya da Meksika göçmeni, ABD'de pasaport alabilmek için orduya yazılıyorlar- dünyanın en akıl almaz savaşına, en korkunç çatışmaların içine gönderiyorlar. Hiçbir insani değer ve sorumluluk duygusu taşımayan birer savaş makinesi haline geliyorlar çok kısa sürede. Ve öylesine cinnet dolu bir insanlık suçu bataklığına sürükleniyorlar ki, onları birer robot haline getiren tüm o yalanlar silsilesinde, pompalanıp şişirilmiş üstünlük ve kibir bulutunda en ufak bir delik açıldığında, biran için insan olduklarını hatırlayan savaş makineleri için tek çıkış yolu kalıyor: toplu intihar.

Çok değil, dört yıl önce, Ebu Gureyp cezaevindeki işkencelerle boy boy fotoğrafları çıkan ABD'li askerler, mahkemenin karşısına hiçbir utanç ve pişmanlık duymadan çıkabiliyor, onları kahraman gibi gören yaltakçı tayfanın geniş takdir duygularını minnettarlıkla kabul ediyorlardı. Sadece dört yılda, köprüünün altından ne muazzam sular akıp gitmiş!

ABD militarist sisteminin yakasına yapışan ilk travma değil bu. Kötü şöhretli "Vietnam Sendromu" halen daha etkisini sürdürmekte. Tıpkı Irak gibi, Vietnam işgali de pek rahat başlamıştı ABD için. Savaş cephesine yollanan gençleri acımasız birer savaş makinesine çevirebilmek için, o dönem oldukça güçlü ve yaygın bir tavır olarak Amerikan taşra toplumunun temelinde bulunan "anti-komünizm" kullanılmıştı. O gençler, birer katil Yanki haline gelirken, en azından başlarda, komünizme karşı savaşmanın toplumsal meşruiyet sağlayıcı, sağaltıcı sığınaklara sahiptir. Sonra her şey hızla değişti. Vietnam halk ordusunun ABD ordusuna ardı ardına bindirdiği darbeler, yenilginin faturasını birilerine çıkarma yarışını başlattı. Tam ol sıralarda patladı, Mai Lai faciası.

Çocuk çocuk demeden yüzlerce Vietnam köylüsünün, akıl almaz işkencelerle katledildiği köy olan Mai Lai, bizzat ABD emekçileri arasında müthiş bir tepkiye neden oldu ve kısa sürede, savaş makinesi Yankilerin o sağaltıcı toplumsal meşruiyet sığınakları yerle bir oldu. Evlerine, boğazlarına kadar kan içinde dönen bu gençleri, etkisi on yıllarca sürecek "Vietnam Sendromu" bekliyordu: İntiharlar, cinnetler, akıl hastaneleri... İşin doğrusu, Vietnam'da zafer kazanmış bir ordunun muzaffer neferleri olarak dönebilselerdi, her şey bambaşka olurdu. Militarizm ancak zaferler ile beslenir. Zafer yoksa eğer, militarizmin katiller sürüsünü motive eden bütün o gözleri kör eden bulut, bir anda dağılıverir.

Gelelim bugüne... ABD'nin, ikinci bir Vietnam Sendromu ile, üstelik bu kez eve dönüşte değil, bizzat savaş cephesinde karşılaşması için tüm koşullar hazır. Irak işgalinin tüm dünyada ve bizzat Amerika'da hemen hiçbir toplumsal desteği kalmamış, ABD ordusu gönüllü bulamamaktan şikayet eder hale gelmişti. Ama asıl darbe Irak topraklarında yenmekteydi. İşgal ordusunun komutanı Patreus'un itiraf ettiği gibi; "hiçbir zaman bir zaferden söz edilemeyeceği" öylesine ortadaydı ki, hiç kimsenin aklına, bu itirafı yapan generali susturmak gelmiyordu. Belli ki kimse buda-

IRAK'TAN GELEN O MÜTHİŞ HABER

lalışının yüzüne vurulmasını istememişti.

Bu tür sendromlar, yenilen ordularda, yenilgi dönemlerinde ortaya çıkarlar. Siz hiç "Nagazaki-Hiroşima Sendromu" diye bir şey duydunuz mu? Bu kentlerde yaşananlar Irak'takinden daha mı az vahşi ve insanlık dışıydı? Peki ya "Panama Sendromu"? 1989'da bu küçük ülkeye saldıran ABD, birkaç günde on binlerce cesedi sokaklarda çürümeye terketmişti. Hiç duydunuz mu "Grenada Sendromu" veya "Kosova Sendromu" diye bir şey? ABD'nin Irak'ta yaşadığı çıkmazın ne denli karanlık bir bataklık olduğunu, zaferin artık mümkün olmadığını, Patreus'un açık itirafından binlerce kez daha güçlü, binlerce kez daha trajik biçimde kanıtladıkları için, bu 16 askere teşekkür edilmeli.

Onlar hem katil, hem de kurban oldular. Böyle bir paradoks ancak emperyalist-kapitalist işgal ve savaşlarda yaşanır. Savaş cephesine kendi istekleriyle mi gelmişlerdir, yoksa onlara bu konuda hiçbir seçim hakkı tanınmadı mı? Şimdi bunun bir önemi yok. Fakat, cehennemden farksız bir savaş cephesinden çekilip, bir mahkemenin karşısına çıkmaktansa, topluca intihar etmeleri bir seçimin sonucuydu. Ancak Amerikan kültürüyle biçimlenmiş bir kişinin seçebileceği bir yol.

Tam bu noktada, ABD toplumu üzerine derin araştırmaları bulunan Prof. Arthur Kroker'in gözlemlerini hatırlıyoruz. Bu gözlemleri, Ergin Yıldızoğlu, 15 Kasım 2006 tarihli köşesinde şöyle özetlemiştir:

"Prof. Arthur Kroker'e göre Mayflower'la yola çıkanlar, ekonomik sorunlara değil, dini duyarlılıklara göre şekillenmiş özneliklerinin psikolojik coğrafyasında, iki Amerika var: Biri, tanrının seçilmiş kullarına, Musa gibi suyu geçenele, tepenin üzerindeki ahlak timsali kenti kuranlara, Amerikan Cumhuriyeti'nin yücelmesine, dünyaya örnek olmasına, 'mesajı' yaymasına ilişkin. Diğeriyse, başarısızlık korkusuna, lanetlenmeye, çorak, terk edilmiş, düşmüş bir Amerika'ya ilişkin. Amerikan siyasi kültür geleneğinin kodları işte bu iki Amerika'nın birlikteliğine dayanıyor. Kurtarıcı şiddet (tanrı adına imha edilen yerlileri düşünün) ve güvensizlik paniği; savaşkan bir ruh ve melankolik kadercilik."

Tarih, elbette maddi unsurlarla, bu unsurların sınıfların iradesiyle bileşkesinden oluşan dinamiklerle açıklanır. Ancak bazen, bir ulusa içkin geleneksel mizaç, tüm bunların içinden sivrilir ve gelişmelere yön verebilir. Amerikan melankolik kaderciliği, başarısızlık korkusu, hızla soğukkanlılığını yitiren bir toplum ortaya çıkartıyor. Irak topraklarından kopup gelen bu müthiş dalga ABD kıyılarına vardığında neler olacağını tahmin etmek daha zor.

ABD militarizmi henüz ölmedi, ama kıvrılmakta. Ve tam da bu kritik anda, başarıyla başarısızlık çizgisinin o ince hattında, Amerikalılara özgü melankolik kadercilik damarı, bu can çekişmeyi oldukça trajik biçimlere sokuyor. Ve Irak topraklarında meydana gelen bu son derece trajik olay, tarihin süzgecinden geçerek, halkların baharını müjdeleyen müthiş bir habere dönüşüyor. □

BUCA DİYARBAKIR ULUCANLAR KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

24 Eylül 1996 tarihinde Diyarbakır zindanında katledilen yurtsever devrimcileri anmak için Konak-Kemeraltı girişinde ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Mücadele Birliği, BDSP, Partizan, ESP, Köz, Kaldıraç, Alinteri imzalı pankartta “Buca, Diyarbakır, Ulucanlar Hapishane Katliamlarını Unutmadık Unutturmayacağız Hesap Soracağız” yazılıydı. Okunan metinde “24 Eylül 1996’da gerçekleştirilen planlı ve insanlık dışı saldırıda 10 devrimci tutsak katledilmiş ve 23 tutsak ağır yaralanmıştır. Devrimci iradeyi teslim almak yolunda sürdürülen bu katliamlar ve saldırılar F tipi hapishanelere geçiş için 20 hapishaneye birden yapılan 19 Aralık 2000 katliamında doruğa çıkmıştır. Yoksulluk ve işsizlik cenderesine mahkum edilmeye çalışılan emekçi halklara yönelik her geçen gün artan devlet terörü, işkence ve infazlar; Kürt halkı üzerindeki baskı, inkar, asimilasyon politikaları, anadil yasakları, DTP’nin kapatılması davası, insansızlaştırılan köyler, İmralı’da sürdürülen tek kişilik ağırlaştırılmış tecrit, binleri aşan failli meçhuller, tezgahlanan sokak linçleri aynı katliamcı anlayışın devamıdır. Ancak yaşanan tüm bu operasyonlarda ve katliamlarda devrimci tutsakların gözlerinde korku değil direnişin, sınıfa ve devrime bağlılığın ateşi görülmüştür. Sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya kavgamızda, bizlerin özlem ve düşüncelerimizi F tipi-L tipi- D tipi – E tipi hapishanelere kapatmak isteyenlere yanıtımız daima özgürlük türkülerimiz, halaylarımız ve ölenlerimizden devraldığımız onurlu direniş mirasımız olacaktır” sözlerine değinildi. “Kürt Halkı Yalnız Değildir”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Zindanlar yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Devrimci İrade Teslim Alınmaz” sloganları atıldı ve 28 Eylül günü Menemen Helvacı Köyü mezarlığında Habip Gül’ün mezarının başında Ulucanlar katliamında ölümsüzleşen tüm devrimcileri anmak için ayrıldık. 28 Eylül Pazar günü saat 12.00’de DTP İl binası önünde toplanılıp otobüslerle Menemen-Helvacı köyü mezarlığına doğru yola çıktık. Marşlarla geçen yolculuğumuz sırasında Habip Gül’ün ailesi telefonla arayıp jandarmanın onları tehdit ettiğini ve otobüslerle gelenlere yürüyüş yaptırmayacağını sadece mezarının başında anmalarına izin verecek-

lerini yoksa aksi takdirde müdahalede bulunacaklarını açıklamışlar. Bunun üzerine tertip komitesinde 3 arkadaş da toplanıp böyle bir durum karşısında hiçbir şekilde geri bir tavır takınılmayacağı ve ne olursa olsun bu yürüyüşün gerçekleştirileceği üzerine karar alındı. Mezarlığa yaklaşıldığı sırada yürüyüşe başlayacağımız yerde otobüsleri durdurduk ve indik. Jandarmalar inmememizi ve otobüslerin yoluna devam etmesini söylediler. Ancak bizler indik ve araçları ileriye gönderdik. 75 kişinin oluşturduğu kortejde pankartlarımızı açtık ve sloganlarımızla yürüyüşümüze başladık. Mezar başına gelindiğinde basın metni okundu; ardından Ulucanlar katliamı sırasında tutsak bulunan bir arkadaş yaşananları anlattı: “Ulucanlar katliamı sadece dışarıda yaşanan hareketlilikten kaynaklı gerçekleştirilmedi. Devlet uyguladığı katliamlar, baskular ve saldırılara rağmen zindanlarda teslim alamadığı devrimci iradeyi kırmaktı bir yönü. Onlara adlarını söyleyip teslim olun diyorlardı. Ama onlar değil teslimiyet kendi adlarını bile söylemediler. Her cop, kalas, sopa, neşter darbesine sloganlarla cevap veriyorlardı. Belki bu katliam 30 -40’ları da aşardı ama korktular devrimci iradeden, ölümü hiçe saymalarından korktular.” Daha sonra şiirler marşlar okundu. Mezar anmasından dönerken içinde Mücadele Birliği ve Kızıl Bayrak okurunun olduğu iki kişi jandarma tarafından aramaları olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Anmaya gözlemci olarak gelen İHD’den iki avukat gözaltına alınan arkadaşlarla birlikte gittiler. Daha sonra Habip Gül’ün ailesine bir ziyaret gerçekleştirildi. Daha önceki yıllarda Habip Gül’ün ailesine yapılan ziyaretler jandarmanın keyfi tutumu sonucunda engelleniyordu ama bu sefer ailenin ve devrimci kurumların kararlı tavırları sonucunda aile ziyareti gerçekleştirildi ve eylem sona erdirildi.

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
DEVRİMCİ İRADE TESLİM ALINAMAZ!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

EMEK GÜNLÜĞÜ

06 Eylül 2008

Fındık Üreticilerinin Eylemine Saldırı

Hükümetin fındık fiyatını açıkladıktan sonra başlayan fındık üreticilerinin eylemleri devam ediyor. Sakarya'nın Kocaeli ilçesinde fındık alım fiyatını protesto etmek amacıyla AKP ilçe binası önünde eylem yapan 29 kişi gözaltına alındı.

Edinilen bilgiye göre, parti binası önünde gösteri yapan 29 kişi, Gösteri ve Yürüyüş Kanunu'na muhalefet suçundan gözaltına alındı. Gözaltına alınan zanlılardan 5'i serbest bırakılırken, 24 kişi ise adliyeye sevk edildi.

Fındık alım fiyatını protesto eden yaklaşık 150-200 kişilik grup, dün cuma namazı çıkışında AKP Kocaeli ilçe binası önünde toplanarak, hükümet aleyhine slogan atmış ve parti binasına yumurta fırlatmıştı.

09 Eylül 2008

TELEKOM'da Direniş

Türk Telekom'da sendikalaşma çalışması yürüttükleri gerekçesiyle işten atılan işçiler direnişe başladı. Bostancı Çağrı Merkezi önünde 24 saat boyunca cuma gününe kadar oturma eylemi yapacak olan işçiler, talepleri kabul edilmezse açlık grevine başlayacak. Eylemler İstanbul ve Ankara'da sürdürülecek.

Türk Telekom'da çalışan işçilerin Haber-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlaması üzerine Türk TELEKOM yetkilileri 19 Ağustos'ta, 11 işçiyi işten attı. İşten atılmaya rağmen sendikalaşma faaliyetini sürdüren işçiler örgütlenme hakkı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle eylemlere başladı. İşçiler önceki gün Bostancı Çağrı Merkezi önünde basın açıklaması yaptı.

10 Eylül 2008

Kot Taşlama İşçileri Eylemde

Atölyelerde kot taşlama işi yaparken ölümcül silikozis hastalığına yakalanan işçi-

lilerle ilgili savcılığa suç duyurusunda bulundular.

İşçi ölümlerini simgeleyen, taşlanmış kot kumaşıyla kaplı bir tabutun taşındığı eylemde Kot Taşlama İşçileri Dayanışması Komitesi adına işçi Abdülhalim Demir bir açıklama yaptı.

Hastalığa çalıştıkları işyerlerinde yakalandıklarını, bu işin de diğer işler gibi devletin kontrolünde bir iş olduğunu düşünerek çalıştıklarını söyleyen Demir, mağdur olduklarını ifade etti. Akciğerlerinin iflas ettiğini ve patlama riski taşıdığını belirten Demir, bakmakla yükümlü aileleri olduğunu ve hala onlara bakmak için çırpındıklarını söyledi.

Daha önce kamuoyuna yazdıkları mektuplarla mağduriyetlerini dile getirdiklerini kaydeden Demir ancak herhangi bir devlet kurumunun kendilerine el uzatmadığını belirtti.

12 Eylül 2008

Dearsen Tersanesi'nde Eylem

Dearsen Tersanesi Pozitif Denizcilik taşeron firmasından kuralsız ve yasadışı olarak işten atılan Limter-İş sendikası Yönetim Kurulu üyesi Levent Akhan, 11 Eylül sabahı tersane önünde direnişe başladı. Akhan üzerine giydiği iş kıyafetleriyle "İşimi Geri İstiyorum, DİSK/Limter-İş" imzalı döviz açtı ve işine dönene kadar direnişini sürdüreceğini söyledi.

17 Eylül 2008

Samandağ Belediye İşçileri

Harekete Geçti

Samandağ Belediye işçilerinin 15 Eylül Pazartesi günü başlattıkları tam maaş için iş bırakma eylemi devam ediyor. İşçiler vezne önünde tam maaş bekleyerek dün de işe çıkmadılar.

Bugün eylem ile ilgili belediye binası

önünde basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasını okuyan DİSK Genel-İş sendikası Hatay Şube Başkanı Mehmet Gülerüz "Samandağ Belediye işçileri her ay aynı acıyı çekiyor... Aynı çileyi çekiyor... Bundan böyle yasalardan doğan hakkımı kullanarak tam aylık ücret alana kadar iş üretmeyecektir." dedi.

Kadıköy Belediyesi'nde Grev

Türkiye Genel Hizmet İşçileri Sendikası (Genel-İş) ile Kadıköy Belediyesi arasında Şubat ayından beri süren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

727 belediye işçisi bugün sabah 08.00'de Kadıköy Belediyesi'nin Hasanpaşa'daki binasının önünde grev başlattı.

Genel-İş ile belediye yetkilileri arasında önceki gece geç saatlere kadar devam eden görüşmelerde anlaşma sağlanması üzerine 18 Eylül günü grev pankartlarını indiren işçiler, işbaşı yaptılar.

19 Eylül 2008

Polis Direniş Yerini İşgal Etti

Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen ve aylardır fabrika önünde direnişte olan Yörsan işçilerinin mücadelesini kırmaya çalışan polis, direniş yerini panzerlerle işgal etti.

İşçilerin, fabrika önündeki direniş yerine 300 metreden daha yakına gelmesini engelleyen polise bu konuda Balıkesir Valiliği'nin emir verdiği bildirildi.

Aylardır fabrika önünde direnişlerini sürdüren Yörsan işçilerinin haklı mücadelesi baskılarla karşı karşıya kalmaya devam ediyor. Yörsan patronu daha önce direnişçi işçilerin işyerinde çalışan işçilerle görüşmelerini engellemek için fabrika girişine duvar ördürmüştü. Şimdi de sendikalaştıkları için işten çıkartılan Yörsan işçilerinin direniş yerleri polis tarafında işgal edildi. Geçtiğimiz pazartesi günü direniş yerine gelen polis yetkilileri, valilikten geldiğini ileri sürdükleri yazıyı okuyarak, işçilerin bir daha direniş yerine gelmemesini istediler.

Çağrı Merkezi İşçileri Eylemde

Türk Telekom ve çeşitli işyeri kurumlarının çağrı merkezlerinde çalışan işçiler, iş koşulları, işten çıkartılmaları ve 'En İyi Çağrı Merkezi Ödülleri' töreninin düzenlenmesini protesto etti.

"En İyi Çağrı Merkezi Ödülleri" için Harbiye Lütfü Kırdar Kongre Sarayı'nda düzenlenen tören nedeniyle, Türk Telekom ve çeşitli işyeri kurumlarının çağrı merkezinde çalışan işçiler, işten çıkartılmaları ve çalışma koşullarını protesto etmek için basın açıklaması yaptı. Harbiye Lütfü Kırdar Kongre Sarayı binasında önünde yapılan açıklamada, "Kariyer yalanlarınızı külahıma anlatın", "İş güvencesi istiyoruz", "İşten atılan TTNET çalışanları geri alınsın" yazılı döviz ve pankartları açıldı. "Yaşasın sınıf dayanışması", "Çağrı merkezinde sömürüye son", "TTNET işçisi yalnız değildir", "Sendikaya, derneğe örgütlenmeye" sloganlarını atan işçiler adına Fatma Tulum açıklama yaptı.

22 Eylül 2008

800 Köylü Yol Kapattı

Gaziantep'te, yakınlarında kurulmasına izin verilen taş ocağının tarlalarına ve kendilerine zarar vereceğini söyleyen merkez Şehitkamil İlçesi'ne bağlı Cerityenyapan Köyü sakinleri, Gaziantep-Adana karayolunu trafiğe kapatıp eylem yaptı.

Adana yolu üzerinde bulunan Cerityenyapan Köyü yakınlarında Çevre ve Orman Bakanlığı'nın taş ocağı ruhsatı vermesine tepki gösteren 800 köylü, kadın-erkek hep birlikte karayoluna inerek yolu trafiğe kapattı. Taş ocağının faaliyete geçmesinin ardından meyve ağaçlarının kurduğunu, toz içinde kaldıklarını ve dinamit sesi nedeniyle sürekli korku yaşadıklarını anlatan köylüler, karayolunda oturma eylemi yapıp yetkililere isyan etti.

Yetkililerin yaşananlara sessiz kalmamasını isteyen köy sakinleri, "Malımızı ve sağlığımızı korumak için gerekirse canımızı ortaya koyup mücadele edeceğiz" dedi.

Yaklaşık bir saat boyunca eylem yapıp seslerini duyurmaya çalışan köylüler, daha sonra karayolunu trafiğe açarak araçların geçişine izin verdi.

Maden Ocağında Patlama

Uşak'taki bir maden ocağında meydana gelen patlama sonucunda 1 işçi öldü, 2 mühendis ve 2 işçi yaralandı. Uşak merkez Paşacıoğlu köyündeki maden ocağında "patlatma" işlemi için hazırlanan madde infilak etti. Akşam saatlerinde meydana gelen patlamada, işçilerden Ferdi Güz (17) yaşamını yitirdi.

Yaralanan maden mühendisleri Kamil Geveze ve Şanlı Önal ile işçiler Hüseyin Yarenbaşı ve Ramazan Akbudak, Uşak Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar.

İşçi Taşıyan Kamyonet Devrildi

Mersin'in Erdemli ilçesinde tarım işçilerini taşıyan elma yüklü kamyonetin devrilmesi sonucu, 14 kişi yaralandı. Kazada, araç sürücüsü ile kamyonette bulunan 13 tarım işçisi yaralandı. Yaralılar, Mersin'deki çeşitli hastanelerde tedavi altına alındı.

Şeker Fabrikasında Patlama

Eskişehir Şeker Fabrikası'nda sıcak şerbet borusunun patlaması sonucunda yaralanan 3 işçi, hastanede tedavi altına alındı.

Dün saat 10.00 sıralarında Sivrihisar Caddesi'ndeki Eskişehir Şeker Fabrikası'ndaki sıcak şerbetlerin geçtiği borulardan biri patladı. Olay sırasında borunun yanında bulunan işçilerden Zeki Özkan (37), Hüseyin Söğütözü (36) ve Ahmet Akıncıoğlu (34) yaralandı.

24 Eylül 2008

Toprak Altında Kalan İşçi Öldü

Giresun'un Çanakçı ilçesinde, okul istinat duvarı yapımı sırasında üzerlerine toprak kütlesi düşen işçilerden biri öldü, ikisi yaralandı.

Alınan bilgiye göre, ilçenin Merkez Mahallesi'nde bulunan Merkez İlköğretim Okulu ek binasının istinat duvarı yapımında çalışan işçiler Ömer Aysin (23), Remzi Aysin (25) ve Yaşar Yıldırım (26), duvar ördükleri alanın karşı tarafından kopan toprak kütesinin altında kaldılar. Remzi Aysin, olay yerinde hayatını kaybetti.

26 Eylül 2008

Çiftçiler Meclis Önünde Eylem Yaptı

Manisa'nın Saruhanlı ilçesine bağlı Develi köyünden gelen bir grup çiftçi, köylerine yapılacak katı atık bertaraf tesisini ve ürünlerinin para etmemesini, TBMM önünde protesto etti.

TBMM'nin Çankaya kapısına çıplak ayakla gelen çiftçiler, yanlarında getirdikleri domates ve mısır gibi sebzeleri yola döktü. "Develi'nin yolları çöpçülere kapalı" yazılı pankartlar taşıyan çiftçiler, "Hükümet gitsin bu iş bitsin", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları attı.

Temsili imam eşliğinde, "Hakkımı helal etmiyorum-Mefta köylü", "Beni avuç açarak öldürdünüz" yazılı tabutlar taşıyan çiftçiler, yanlarında getirdikleri süpürgelerle kaldırımları süpürdü.

29 Eylül 2008

Yine İş Kazası!

Konya'da bir fabrikada makine sökümü yapan işçi, demir kapağın üzerine düşmesi sonucu hayatını kaybetti. Edinilen bilgiye göre, merkez Karatay ilçesindeki bir fabrikada makinelerin sökümünü yapan Rüştü Şengül (54), söktüğü demir dolap kapağının altında kaldı.

Arkadaşları tarafından kapağın altından çıkartılan Şengül kurtarılamadı.

Krom Ocağında Göçük

Elazığ'da krom ocağında meydana gelen göçük nedeniyle bir işçi hayatını kaybetti, bir işçi hafif yaralandı. Alacakaya ilçesi Batıkef mevkinde taşeron bir firma tarafından işletilen krom ocağında göçük meydana geldi.

Göçük altında kalan Ferit Kaya (23) olay yerinde hayatını kaybetti.

240 Tonluk Beton Tabla Çöktü

Kahramanmaraş Organize Sanayi Bölgesi'nde (OSB), su deposunun yapımı sırasında beton tablanın çökmesi sonucu, 7 işçi yaralandı.

Merkeze bağlı Kavlaklı Beldesi'nde bulunan Organize Sanayi Bölgesi Müdürlüğü'ne ait su deposunun inşaatında, saat 13.00 sıralarında, henüz belirlenemeyen bir nedenle, 240 ton beton kullanılan tabla çöktü. Çökme sırasında inşaatta çalışan Selahattin Akdere (35), Cemal Sevim (32), Hasan Akbulut (32), Metin Çınar (29), Kazım Akdere (27), Nurettin Güneş (26) ve Necmi Güneş (24) yaralandı. Kahramanmaraş Devlet Hastanesi'ne götürülerek, tedavi altına alınan yaralı işçilerden Metin Çınar'ın durumunun ağır olduğu belirtildi. İşçi Ahmet Altıparmak'ın ise enkaz altında olduğu sanılıyor. Altıparmak'a ulaşmaya çalışan kurtarma ekipleri enkaz kaldırma çalışmalarını sürdürüyor.

Öte yandan su deposunun İller Bankası tarafından yaptırıldığı, müteahhitliğini ise VİT-Varol firmasının yürüttüğü belirlendi. Kazanın, ÇİMKO firması tarafından beton dökümü sırasında, demir iskelelerin bağlantılarındaki zayıflıklar nedeni ile meydana geldiği söyleniyor. Çökmeye ilgili soruşturma başlatıldı. □

YENİ BİR DÜN

Emperyalist-kapitalist dünya tarihinin en derin krizini yaşıyor. Bu ifade bize değil bizzat emperyalist-kapitalist dünyanın efendilerine ait. Artık mızrak çuvala sığmıyor. Her gün, hatta her saat dev boyutlardaki yeni bir bankanın, bir finans kuruluşunun, bir şirketin iflası haberiyle karşılaşmıyoruz. Emperyalist-kapitalist dünya tam bir çöküş yaşıyor. Bu artık kesinleşmiştir. Kesin olmayan, ya da kestirilemeyen şey bu çöküşün yol açacağı sonuçlardır. Artık gizlenemez hale gelen krizin varlığını kabul eden burjuva ideologlarının ve kapitalist dünya efendilerinin şimdilik gizlemeye çalıştıkları yan budur.

Burjuva ideologların, âlimlerin; bilgi ve bilimsel vicdanlarını paranın hizmetine veren bu adamların çabalarının ne önemi var! Gerçekler inatçıdır ve ne görmezden gelmek ne de saklamak bunu yapana bir yarar sağlar. Meta üretiminin temelleri, yani kapitalist üretimin temelleri sarsılıyor ve koca koca tekeller rüzgâra tutulmuş kâğıttan kuleler gibi çatır-çutur yıkılıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin son derin krizi, ABD’de yani sistemin kalesinde, kalbinde başladı ve şimdi dalga dalga Avrupa’ya, Asya’ya yayılıyor. Krizin yayılmasını önlemek için ABD’ yönetiminin tekellere yedi yüz milyar dolarlık kaynak aktarma önerisi de reddedilince kriz, freni boşalmış yokuş aşağı giden araca döndü. Anlaşılan, burjuvazi arasındaki “kardeşlik” havası bozuldu.

Şimdi dünya burjuvazisi arasındaki bu “kardeş kavgası”na örnek bir haberi aktaralım: “ABD’nin önde gelen finans şirketlerinden, 136 milyar dolar büyüklüğü ve 1500 şubesi bulunan BB&T, Senato, Kongre ve Temsilciler Meclisine mektup göndererek, kurtarma paketinin geçmemesini istedi.” Gerekçeleri var ancak aktarmaya gerek yok. Şu kadarını belirtelim: işler yolunda giderken kardeşlik havası içinde ortak yağmadan herkes kendi yatırımı oranında pay alırken sıra karın değil zararın paylaşılmasına geldiğinde herkes kendi payına düşen zararı en aza indirme ve geri kalanını rakiplerinin sırtına bindirme çabasına girer. Bu durumlarda her kapitalist dünyanın rakiplerinin başına yıkılması, kendisi-

nin de bu bunalımdan küpünü doldurmuş olarak çıkma umuduyla yaşar. Rekabet, artık düşman kardeşler arasındaki bir savaştır. Eh bu da kriz dönemlerinin tunç yasasıdır.

Gerçi, “paket” kabul edilse ne olur ki, diye sorulabilir. Bu sorunun yanıtı koca bir “hiç”tir. Hatırlanacaktır, aylar önce, bu krizin ilk haberci dalgaları ABD’nin kıyılarına vurduğunda Bush yönetimi yüz yetmiş beş milyar dolarlık parayı tekellere aktararak önlem almaya çalışmıştı. Ama o önlemler ne işe yaradıysa şimdiki yedi yüz milyar dolarlık plan da o işe yarayacak: yani iflas eden bankaların, dev finans şirketlerinin, tekellerin, ABD’lilerin bulduğu bir deyimle “altın paraşütle atlayanların” kalsalarını doldurmaktan başka hiçbir işe yaramayacak. Emperyalist-kapitalist sistemin genel bunalımının bugün karşımıza çıkan derin krizinin gerçek nedeni sermaye kıtlığı değildir. Aksine kapitalist sermaye birikimi bu üretim tarzının tarihinde hiç olmadık boyutlara, hayal bile edilemeyecek ölçüklere varmış durumdadır. Henüz başlangıç aşamasında olan bu son krizde daha şimdiden buharlaşıp uçan sermaye değerinin trilyon dolarlarla ölçülmesi, dünya çapındaki sermaye birikiminin boyutları hakkında az-çok bir fikir verir.

Kapitalist üretim sürecinin iç çelişkilerini ve hareket yasalarını bilenler sorunun sermaye birikimi sorunu olmadığını, ama tersine aşırı birikmiş sermaye olduğunu bilirler. ABD’de başlayıp Avrupa, Asya ve dünyanın geri kalan bölgelerine sıçrayan krizin salt bir finans krizi olmadığını görmek için şu haber bile yeter: “İngiltere’de Eylül ayında üretim, son 17 yılın en düşük düzeyine geriledi. İç ve dış piyasalardan yeni siparişlerin azalması nedeniyle üretimdeki düşüşün hızlandığı kaydedildi.” Bu, Avrupa’ya ait bir haber. Bunu yeterince ikna edici bulamayanlara şimdi de Türkiye’den bir haber verelim. “Reel sektörün kimyası bozuldu” başlıklı haber şöyle devam ediyor: “Giderek şiddetlenen finansal krizin, başta Avrupa ülkeleri olmak üzere Türkiye’nin ihracat pazarlarında yol açtığı daralma eğilimi Türkiye’yi de olumsuz etkiledi.... Bu yıl ve geçen yılın Eylül

ayları karşılaştırıldığında, sanayinin üretim hacminin düştüğü, stokların büyüdüğü, iç piyasa ve ihracat siparişlerinin azaldığı, rekabet gücünün yitirildiği, yatırımların kısıldığı, birim maliyetlerinin yükseldiği belirlenirken, bu gelişmelerin izleyen dönemde artarak süreceği beklentisinin yaygınlaştığı dikkati çekti. Bu olumsuz gelişmelerde baş etmen olarak talep daralması öne çıktı.” Böyle bir duruma düşmüş kapitalist ekonominin kimyası bozulmasın da ne yapsın! İşin esprisi bir yana, bu durumun İngiltere ve Türkiye ile sınırlı olmadığını, aksine emperyalist-kapitalist sistemin tüm ekonomilerinin temel sorunu olduğunu bilmek lazım.

Bize yansımaları “finans krizi” biçiminde olsa da, ya da bu şekilde yansıtılsa da gerçekte olan biten şey kapitalist üretim biçiminin krizidir. Sorun tarihsel bir üretim biçimi olarak kapitalist üretim tarzının yolun sonuna gelmiş olması, ardılı olan sosyalizmin, çürümüş ve aşılması tarihsel bir zorunluluk haline gelmiş olan bu üretim tarzının tüm pencerelerinden bize bakıyor olmasıdır. Burjuva ekonomistler bile kapitalizmin içinde bulunduğu durumu olduğundan daha az vahim gösterebilmek için ancak şöyle ifadeler kullanabiliyorlar: “Bildiğimiz şekliyle Amerikan kapitalizminin artık sonuna gelinmiştir.” (London School of Economics’ten Prof. Willem Buiter). Bu tespitte eksik bırakılan ya da yanlış ifade edilen nokta, sonuna gelinen şeyin “Amerikan kapitalizmi”yle sınırlı olduğudur. Gerçekte ise, sadece Amerikan kapitalizminin değil, dünya kapitalizminin sonuna gelinmiştir.

Başka türlü nasıl mümkün olabilir ki? Kapitalizm, bir ekonominin farklı dalları arasında karşılıklı bağıntı ve sıkı bağımlılık yaratmakla kalmaz ama bütün kapitalist ekonomiler arasında da karşılıklı ve sıkı bir bağımlılık yaratır. Bunu günlük yaşamın her adımında görmek, hissetmek, yaşamak mümkün. Kapitalist bir ekonomide çıkan bir bunalımın emperyalist-kapitalist sistemin tümünü etkisi altına alması bu gerçeğin bir sonucu ve ifadesidir. ABD tekelci kapitalizmini emperyalist-kapitalist zincirinden koparıp alın, geriye sistem adına bir

NYA DOĞUYOR

şey kalır mı? Bunları görmek için çok şey bilmeye gerek yok. Kapitalist üretim biçiminin sonuna gelinmiştir; dünya burjuvazisi açısından sorun budur ve itiraf edilme- yen gerçek de budur.

Kapitalist üretimin yolun sonuna geldiğinin kanıtı ya da belirtisi nedir, diye sorulabilir. Buna verilecek pek çok yanıt içinde en başta geleni şudur: sermayenin kendisi. Şu kadarını söylemek yeterli olacak: “Kapitalist üretimin gerçek engeli, sermayenin kendisidir.” (Marx). Her kapitalistin ve bir bütün olarak kapitalist sınıfın gerçek amacı, sermaye birikimidir, yani canlı emeğin sömürülmesi yoluyla azami miktardaki artı-değere el koymaktır. Kapitalist sınıf bunu, toplumun asıl tüketiciler kitlesini, yani emekçi sınıfları açlık tabanıyla sınırlandırarak yapmaya çalışır. Her kapitalist dünya çapında tüketici avına çıkarken işe kendi iç pazarını tahrip ederek başlar. Sermaye biriktikçe kitlelerin bu yıkımı daha da katlanılmaz hale gelir. Marx, kapitalist üretim biçiminde “bütün gerçek bunalımların son nedeni, daima kapitalist üretimin üretici güçleri sanki toplumun mutlak tüketim gücü bu güçlerin sınırını teşkil edermişçesine geliştirme çabasına zıt olarak, kitlelerin yoksulluğu ve sınırlı tüketimidir” diye açıklar. Kitlelerin yoksulluğu, sömürülmesi, yaşamdan kovulması ve dolayısıyla tüketim güçlerinin sınırlandırılması sermaye birikiminin koşuludur. Sermaye, ancak hemen yanı başında kitlelerin sefaletini biriktirerek ve büyüterek kendini genişletebilir. Bu nedenle kapitalist üretimin başarısı da başarısızlığı da onu yıkıcı bunalımlara sürükler. Ve dahası, kapitalist üretimde bunalımların yinelenmesine karşı işleyen her etmen, kendi içerisinde, gelecekteki çok daha güçlü bir bunalımın tohumlarını taşır. Burjuva hükümetlerin krizlere karşı almaya çalıştıkları önlemlerin ancak geçici sonuçlar verebilmesinin nedeni budur. “Kapitalist üretim, sürekli olarak, kendi niteliğinden gelen bu engellerin üstesinden gelmeye çalışır, ama bunu ancak, bu engelleri tekrar kendi yoluna ve hem de daha heybetli ölçekte koyarak becerir”

HALKLAR SAHNEYE ÇIKIYOR

Dünyada, milyarlarca insan en temel ihtiyaç maddelerini karşılamaktan uzak, açlık, sefalet, yoksulluk içinde, en temel barınma koşullarından yoksun bir şekilde yaşarken vitrinler, mağazalar, depolar, antrepolar tıklım tıklım tüketim mallarıyla dolu. Bir yanda, kitleler tarafından tüketilmek üzere stoklarda satılmayı bekleyen dağlar kadar meta, öbür yandan bunları satın alıp tüketme gücünden yoksun milyarlarca insan. Kapitalist üretim, her şeyden önce, bir kitle üretimidir. Dolayısıyla, kapitalizmde kitlelerin “sınırlı tüketimi” meta kıtlığından değil, ama kitlelerin aşırı yoksulluğundan ileri gelir. Sermaye ise biriktikçe ve birikmek için bu sefaleti daha da derinleştirir. Devrimci bir teknik temele sahip olan kapitalist sanayi, her gün binlerce proleterleri sokağa atarak, yani yaşamdan kovarak bu sefaletin derinleşmesinde önemli bir rol oynar.

Fakat kitleler, kapitalizmin bu sonuçlarını edilgen bir şekilde, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak seyretmiyorlar. Günümüzde kitlelerin yoksulluğa, sefil yaşama, yaşamdan kovulmaya karşı iki temel hareket biçimini görüyoruz. Birincisi, ya zenginliğin biriktiği emperyalist merkezlere, Avrupa, ABD, Avustralya, Japonya gibi ülkeler artık toplu diyebileceğimiz şekilde göç ediyorlar. Emperyalist efendilerin bu kadar güç ve olanağa karşın göçü önlemekte yetersiz kalışlarının nedeni göçün arkasındaki bu güçlü temeldir. İkincisi, açlık isyanlarıyla, özel mülkiyete saldırılarla, devrimci eylemlerle kapitalizmi aşacak tarihsel girişimlerde bulunuyorlar. Kitlelerin dünya çapında daha etkili, daha kalıcı, kapitalistleri daha korkutucu hareket biçimi budur. Latin Amerika’da, Asya’da, Afrika’da gördüğümüz savaşların, ayaklanmaların, isyanların, kargaşalığın arkasında kapitalizmin yarattığı işte bu güçlü saikler bulunuyor. Soygun, gasp, hırsızlık, talan gibi hareket biçimleri, genel ve bilimsel olarak ele alındığında, kitlelerin “kutsal” kapitalist özel mülkiyete saldırılarından başka ne anlama gelir ki! Demek ki, suç ve suçlu oranını görülmedik biçimde

artıran; burjuvaziyi de her geçen gün daha fazla zindan inşa etmeye götüren nedenlerin arkasında muazzam ölçeklerde birikmiş ve biriktiği ölçeklerde de kitlelerin sefaletini biriktirmiş olan kapitalist sermaye vardır.

Ulaşım, iletişim ve üretim teknolojisindeki dev gelişmeler kapitalist meta üretimini inanılmaz ölçeklere çıkarmıştır. Ancak metalar kendilerini satın alacak tüketiciler kitlesini vitrin ve depolarda beklerken kapitalistlerin yoğun sömürüsü altındaki yoksul emekçi sınıflar, kapitalist mülk edinme biçimi nedeniyle bunlara sahip olamıyorlar. Kapitalist üretim zincirinin koptuğu ilk halka da budur. Bunun sonucu önce stoklar büyüyor, siparişler azalıyor, üretim hacmi kısıyor, işçiler işten atılıyor, işten atılan işçiler temel ihtiyaçlarını karşılayamamanın yanı sıra alışveriş yaptıkları esnafa, ya da kredi kartlarını kullandıkları bankalara borçlarını ödeyemiyorlar; ödemeler zinciri kopuyor, küçük dükkân sahibinin iflasını toptancının iflası, tüccarın iflasını fabrikatörün iflası, onun iflasını borsa oynayan spekülâtörlerin zararı ve en sonu, bunların hepsinin üzerinde yer alan bankaların iflas bayrağını çekmesi izliyor.

ABD tekeli kapitalizmi çöküyor. En azından artık sistem içindeki dünya hâkimiyetini yitirdiği konusunda herkes hemfikir. Emperyalist kapitalist zincirin bu en önemli halkadan kopması ve bunun dünya halkalarının kapitalizme karşı ayağa kalktığı bir döneme denk gelmesi tarihsel bir dönüm noktası içinde olduğumuza işaret etmektedir. İşçi sınıfı adına, emekçi sınıflar adına hareket eden birinin emperyalist-kapitalist sistemin derin bir bunalıma girmesinden korkması ve “insanlık felakete sürükleniyor” diye bağırması onun korkak bir ahmak olduğunu gösterir.

Dünya proletaryası, emekçi sınıflar, ezilen halklar emperyalist-kapitalist sistemin en zayıf olduğu bir zaman diliminde kapitalizmi aşarak komünizme doğru yürümek üzere ayağa kalkmış bulunuyorlar. İnsanlığın yürüyüşü yeni bir dünyanın doğumuna doğrudur. Fidel’in dediği gibi “kazanacağız!” □

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

05 Eylül 2008

Brezilya'da 11 bin Metal İşçisi Grevde

Brezilya'nın Sao Paulo kentinde Volkswagen AG ve Volvo AB ve Renault SA otomobil fabrikalarında çalışan Curitiba Metal İşçileri sendikası üyesi 11 bin işçi enflasyon artışı için binde 5'lik artış ve bin 500 Brezilya Real'i ek ücret talebiyle greve gitti.

Hükümet artış talebini kabul etse de ek ödeme yapmayacağını açıklamıştı. Ancak Bölge İşçi Sendikası Lideri Sergio Butka, ülkedeki otomotiv endüstrisinin üretimini ve satışını doğrudan etkilediklerini bilerek taleplerinin karşılanıncaya kadar greve devam edeceklerini söyledi. Ayrıca Topraksız Kır İşçileri Hareketi de (MST) greve destek verdi.

İran'da Grevci İşçilere Polis Saldırdı

Kiyan Lastik Fabrikası işçilerinin bir aylık yeni grev döneminin ardından mollalar tarafından seçilmiş yönetimin, işçilerin birikmiş ücret ve ödeneklerini ödemeyi reddetmesinin üzerine 31 Ağustos günü işçiler, Tahran-Saveh yolundan geçenlerin dikkatini çekmek için kullanılmış lastikleri fabrikanın bahçesinde yaktılar. Ardından polisin saldırısı sonucu grev sona erdi. Saldırıda birçok işçi yaralanırken birçok işçi de gözaltına alındı.

İlk olarak 12 Nisan'da yaklaşık 1200 işçi bir gösteri yürüyüşü düzenlemişti. Bunun üzerine mollalar, hareketin yayılmasından korkarak insanlık dışı bir uygulamayla yüzlerce polisi greve çıkan işçilerin üzerine saldırtmıştı. Bunun üzerine çevre sakinleri ve gençler grevdeki işçilere destek vermek amacıyla taş ve sopalarla polisle çatışmıştı. Bu olaydan sonra bazı işçiler de tutuklanmıştı.

06 Eylül 2008

Meksika'da Öğretmenler Eylemde

Meksikalı öğretmen temsilcileri ülkenin çeşitli eyaletlerinde hükümetin eğitim politikalarına yönelik protestolarını sürdürüyorlar.

Eğitimciler Sendikası kaynaklarının verdiği bilgiye göre, Morales ilinde protestocu öğretmenlerin düzenledikleri gösteriler İçişleri Bakanlığı'nı uzlaşma masasına oturmaya zorladı. .

Görüşme bu eyaletin başkenti Cuernavaca'da Perşembe günü gerçekleşecek. Moralesli öğretmenler iki hafta önce, Ulusal Birlik liderliği ile federal yönetim arasında varılan ve kamu eğitimi aleyhine olduğu düşünülen tartışmalı bir anlaşmayı kabul etmediklerini ilan etmek üzere süresiz grev başlattılar. Eğitimciler ülkenin güneyindeki Oaxaca, Guerrero ve Quintana Roo eyalet-

lerinde de eylemdeydi. Meksika öğretmenler birliği dört gün önce kamu eğitimini savunmak üzere ulusal düzeyde bir gösteri düzenlemişti. Birlik 23 Eylül'de gösteriyi tekrar etme hazırlığında.

Boing'de 27 Bin İşçi Grevde

Boeing'de çalışan yaklaşık 27 bin teknisyen ve işçiyi temsil eden Uluslararası Teknisyenler ve Havacılık İşçileri Sendikası'nın (IAMAW), Çarşamba günü aldığı grev kararını 48 saat ertelemesine rağmen, taraflar arasında yapılan görüşmelerde ilerleme sağlanamadı.

IAMAW Seattle bölgesi başkanı Tom Wroblewski, üyelerine yaptığı açıklamada, sürdürülen görüşmelerde Boeing şirketinin olumlu yaklaşım göstermediğini belirterek, "Grev başladı" dedi.

10 Eylül 2008

İran'da Tekstil İşçileri Grevde

İran'ın kuzeybatısında Bonyad Mostazafan'a bağlı tekstil fabrikası işçileri 5 aydır maaşlarını alamadıkları için greve gitti. Kürdistan bölgesindeki Hükümet binası önünde protesto gösterisi yapan işçiler bölge güvenlik güçlerince ablukaya alındı. Protestocuların bulunduğu alana gazeteciler dahil kimsenin girişine izin verilmiyor. Buna karşın işçiler aileleri ile birlikte grevlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Yoksul Kürdistan bölgesindeki fabrikanın yönetimi, işçilerin alacaklarını ve ücret artışlarından doğan ödeneklerini tasfiye etmeye ve fabrikayı ülkede tekstil pazarının yoğun olduğu yerlere taşımaya çabalyordu.

Yunanistan'da İşçiler Eylemde

Yunanistan'ın kuzeyindeki Thessaloniki kentinde sendikaların çağrısıyla toplanan 10 bin kişi, ekonomik reformlar adı altında hayata geçirilen neo-liberal politikaları protesto etti. Yapılan eylemde polisle bir grup eylemci arasında çıkan gerginlik çatışmaya döndü. Eylemciler molotof kokteylleriyle bir bankaya saldırırken, polis göz yaşartıcı gazla saldırdı. 10 kişi tutuklandı.

12 Eylül 2008

Volvo'da İşten Çıkarmalar

İsveç'in araba üreticisi Volvo, yurt içinde 900 kişinin işine son verecek. Şirket, ABD ve Avrupa'da satışların azalmasından dolayı tenkisata gideceğini açıkladı.

Yazılı bir açıklama yapan Volvo, ABD ve Avrupa ekonomilerinde görülen kötü gidişin üst düzey araba piyasalarını alt düzey piyasalardan çok daha fazla etkilediğini bildirdi. Şirket daha önce de 2 bin işçinin işine son verileceğini açıklamıştı. Şirketin tüm dünyada 25 bin çalışanı var. Volvo, Gothenburg'daki fabrikasında gece vardiyasını kaldıracağını açıkladı. Bu sene 400 bin araç satmayı planlayan Volvo, geçen sene 457 bin araç satmıştı. Şirkette geçen ay da üst yönetimde değişikliğe gidileceği açıklanmıştı.

19 Eylül 2008

Suveys Kanalı İşçileri Kazandı

Devlete ait Suveyş Kanalı şirketinin taşeronu olarak çalışan şirketlerin işçileri iki haftadır sürdürdükleri oturma ve iş bırakma eylemine kazanımlarla son verdiler. Kanal Şirketi'nin limanlar ve büyük projeler alanındaki çalışanları, iki haftadır şirketin İsmailiye'deki genel merkezi önünde Port Said kentindeki Rope Workers Şirketi işçileriyle birlikte oturma eylemi gerçekleştiriyorlardı. Kanal Şirketi'nin kadrolu çalışanlarıyla ücret denkliği talep eden işçiler, eylemin sonunda ücretlerinde yüzde 50 artış ve Ramazan ayı için özel ek ödeme elde ettiler.

Güney Afrika'da Gecekondu Halkı Ayakta

Haftalardır Durban kentindeki elektriksiz gecekondu mahallelerinde kullanılan mumlar ve gaz lambaları yüzünden büyük yangınlarla boğuşan gecekondu halkı sokağa indi. Halk, Siyanda yerleşim bölgesinde belediye tarafından başlatılan yasadışı gecekondu yıkımlarına karşı mücadele başlattı. Abahlali baseMjondola gecekonducular hareketine üye gecekonducular yıkımlara karşı her gün yürüyüş ve protesto eylemleri gerçekleştiriyorlar. Bölgede yol yapımı gerekçesiyle başlatılan yıkımlara ve evleri yıkılan halkın "geçiş kamplarına" yerleştirilmesine karşı çıkan gecekonducular tarafından gerçekleştirilen eylemler yoğun polis baskısıyla karşı karşıya. Halkı gösterilere son verilmemesi halinde gerçek mermi kullanmakla tehdit eden polis, kauçuk mermilerle halka saldırırken, bazı yaralı eylemciler hastaneye kaldırıldı.

Filipinler'de İşten Çıkarmalara Karşı Eylem

KMU (Kilusang Mayo Uno-Bir Mayıs Sendikası) militan işçileri, geçen Çarşamba gününden bu yana başkent Metro-Manila'da bulunan ve işçileri yasadışı biçimde işten çıkarmakla suçlanan şirketlere karşı bir dizi kuşatma eylemi gerçekleştiriyor. KMU, eylemin yasadışı kitlesel işten çıkarmalara karşı sendikanın yanıtı olduğunu açıkladı. KMU genel sekreter yardımcısı Roger Soluta, işçilerin yasadışı işten çıkarmaların kurbanı haline getirilmesinin, meşru haklarını meşru yollarla savunan işçilere karşı giderek daha fazla kullanılan bir yönteme dönüştüğünü vurguladı. KMU'ya göre, Metro-Manila kökenli birçok şirket çok sayıda işçiyi "yasadışı grev" yaptıkları gerekçesiyle işten çıkartıyor. Geçen hafta da yasa dışı grev yaptıkları öne sürülen sendika yetkililerinin üzerine ateş açılmıştı.

01 Ekim 2008

Yunanistan'da Gazeteci Grevi

Yunanistan'da tüm basın-yayın çalışanları, hükümetin sosyal güvenlik reformunu protesto amacıyla, meslek örgütlerinin aldıkları karar doğrultusunda 24 saatlik greve gitti.

Grev, Yunanistan Gazeteciler Sendikasının (ESIEA) çağrısı üzerine, sabah saat 05.00 itibarıyla başladı. Tüm ülkede basın toplantıları ve benzeri etkinlikler iptal edilirken, kamu ve özel televizyon kanallarıyla radyo istasyonları haber yayınlarını tamamen durdurdu. Haber ajanslarının da katıldığı grev süresince haber ağırlıklı internet siteleri sayfalarını yenileme işlemine son verdi.

Yazılı basın çalışanlarının bugün iş başı yapmamaları nedeniyle ülke genelinde hiçbir gazetenin hazırlanamadığı ve bayilerin raflarının yarın boş kalacağı açıklandı. Yunanistan hükümeti, geçen Mart ayında çeşitli meslek gruplarının oluşturduğu 155 emeklilik fonunu 5 ana fonun çatısı altında toplamayı öngören bir yasal düzenleme yapmıştı.

04 Ekim 2008

Arjantin'li Çiftçiler Eylemde

Arjantin'de çiftçiler, hükümetle yaptıkları görüşmelerde ilerleme sağlayamadıkları gerekçesiyle en az altı gün tahıl ve et ihracatını durdurmayı planlıyor.

Arjantin, dünyanın en büyük tahıl ve et üreticilerinden biri. Çiftçiler, hükümetin, son yüz yılın en ağır kuraklığının yaşandığı kuzeydeki küçük ve orta ölçekli tarım işletmelerini desteklemesini talep ediyorlar. 2008 başında çiftçi eylemleriyle sarsılan Arjantinde, çiftçiler bir kez daha alanlara çıktı. Hükümetin, tahıl ihracatı ve özellikle de soya ihracatına koyduğu ek vergileri protesto amacıyla başlatılan ve dört ay süren eylemler ülkenin tümünü etkilemiş, birçok kent ve kasabada gıda sıkıntısı başlamıştı.

Sonuçta, hükümetin önerdiği ek ihracat vergileri parlamentodan geçemedi, ama bu çiftçileri yatıştırmadı; çünkü başka talepleri de var.

Bu kez çiftçiler, yakıt fiyatlarındaki tırmanış ve kuzeydeki kuraklıktan etkilenen küçük ve orta işletmelere devlet desteği verilmesini istiyorlar. Açıklanan eylem planına göre, önümüzdeki altı gün boyunca tahıl ve soya ihracatı dondurulacak ve et ihracatı çok sınırlı olarak yapılacak. Ama çiftçiler bu kez yılın başındaki gibi yollara barikatlar kurmayı düşünmediklerini söylüyorlar.

Meksika'da '68 Anması

Mexico City'de binlerce kişi bundan 40 yıl önce güvenlik güçlerinin bir öğrenci ve işçi gösterisinde ateş açması sırasında ölenleri anmak için yürüyüş yaptı.

Meksikalı öğrenci ve işçilerin Tlatelolco Meydanı'ndaki demokrasi yanlısı protesto gösterileri sırasında meydana gelen ateş açma ve ölümler, 1968 Olimpiyat Oyunları'nın başlamasından birkaç gün öncesine rastlamıştı.

Güvenlik güçlerinin açtığı ateşte kaç kişinin öldüğü hala tartışma konusu. Olayla ilgili olarak çeşitli soruşturmalar açıldıysa da hiç kimse mahkum olmadı.

O dönemde hükümet 30 dolayında kişinin öldüğünü bildirmişti. İnsan hakları grupları ve yabancı gazeteciler ise 300'e yakın kişinin öldüğünü söylemişlerdi.□

KAPİTALİST TOPLUMDA İŞÇİ OLMAK

Kokuşmuş sistemin pislikleri içerisinde onurlu duruşlarıyla, mücadele ve kavgalarıyla sınıfın yolunu aydınlatanlar, merhaba!..

Benim gibi üretimden ve yaşamdan kovulmuş işsiz işçiler... karın doyurma pahasına çırpındıkça batıyoruz öyle değil mi!

Açlığın, yoksulluğun, sefaletin, baskının her gün yaşadığı bu köhne dünyadan göçene kadar yazgımız bu olmamalı. Birşey yapmalı, birşeyleri kökten değiştirmeliyiz. Öyleyse ne zaman, sorusuna verilecek cevap, hemen şimdi! Yarınları kurmanın kavgasında buluşalım.

Ben işsiz bir işçiyim. Daha önce fabrika çalışıyor olmam güvence olmadı. İşveren bir çırpıda attı dışarı. Günleider iş aradım, değişik durumlarla karşılaştım. Bunları kısaca anlatmak istiyorum.

İşsizliğin insanları bunalıma, açlığa, fuhuşa kadar götürdüğü koşullarda sanki bu, kaderleriymiş gibi şükürcülüğe zorlanıyoruz. Bizler analarımızdan böyle mi doğduk dersiniz. Ne böyle doğduk, ne de içimizde böyle birşeyler var.

Kapitalizmin kendisi bunalımların ebesidir. Bir öğrenci düşünün ki ailesinin geliri yok, kendi çabalarıyla okumak zorundadır. İş arar bulamaz. Bulur ama iliklerine kadar sömürülür. Aldığı ücret harç parası, ev kirası, yemek derken cebinde arkadaşına ikram edeceği bir çay parası dahi kalmaz. Ve süreç ruh sağlığının bozulmasına kadar gider.

Kapitalizm fuhuşun anasıdır! Kapitalizmde kadın tamamen cinsel bir metadır. Bu her yerde aynıdır. Kadın nerede olursa olsun asla güvencede değildir. Bunu şahsen işsiz olarak son günlerde yaşadığım örneklerle açıklamak istiyorum. Başta ben bir fabrika işçisiyim dedim. Üretimin içinden geliyorum. Buradan atılınca, geçimimi sağlamak zorunda olan her insan gibi iş arıyorum. Ama iş yok. İzmir'in dışı da olsa çalışmayı göze almıştım.

Bir gün gazete aldım. İş ilanlarını takip ettim. Yapabileceğim 2-3 işle ilgili koyuldum görüşmelere.

Biriyle görüştüm. Lokanta... Gelin görüşelim dendi. Adrese gittiğimde lokanta birahane olmuştu. Bizleri erkeklere meze olarak sunulmamız için tuzak hazırdı. İnanamadım. Ayrıldım. Ama isyanım kabarmaya başlamıştı. Her şeyin bilincindeydim.

İkinci ilana gittim. Telefonda fiziğiniz nasıl, güzel bir bayan mısınız dendi. Önce şaşırđım. Sonra benim iki kolum ve iki ayağım var. Bunları harekete geçiren bir de beynim var, işiniz için bunlar yetmiyor mu, dedim. Hayır yetmiyor, aynı ortamda çalışacağız, yanımda gezdirdiğim bayan alım çalım olmalı gibi laflar söyledi. İsyanim büyüyordu. Tek kelime etmeden telefonu kapattım. Kendimi zor tutuyordum. Tüm camekanları kırmak, bağırarak istiyordum. Kapitalizm çirkefliklerini haykırmak istiyordum. Ben sınıf bilincini almış bir emekçi kadın olarak bunlara karşı duruşumu sergiledim. Peki bilinçsiz olanları kim bilir neler bekliyor.

İşte dostlarım... Vahşi kapitalizmin biz emekçilere, yoksullara verdiği koca bir sefaletten başka birşey değildir. En kutsal sevgiler bile yok olmakta, anne-baba çocukları masraf olarak görmektedir. Aile içi şiddet artıyor. Kapitalizm cinnet geçiriyor. Daha fazla sömürme isteği, acımasızlığı, baskıyı artırıyor. Buna karşı isyanlar, ayaklanmalar sistemin bunalımını artırıyor.

Bizler, emekçiler, böyle yaşamaya mahkum değiliz. Bizlere artık büyük sorumluluklar düştüğünün bilinci içinde hareket etmeli, bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Unutmayalım. Devrim hamaldan generaller yaratır. Yarınlar bizindir yoldaşlarım. Varın bugünden kavgaya gelin. Devrim için yaşayalım. Devrim için savaşalım.

Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

Yokluğun ve Sefaletin Memleketi; Antep

Yokluğun ve sefaletin kenti olan Antep'ten bir işçi olarak, çalıştığım trikotaj dalındaki işçilerin ve genel olarak Antep'te bütün işkollarında çalışan işçilerin durumundan bahsedeceğim.

Öncelikle ekonomik durum hiç de sermayenin dediği gibi değil. Kandırmaca istatistiklerle ekonominin iyiye gittiğini iddia eden sermaye ve onun uşakları ekonomistler halkın yoksulluğuna bakıyor fakat görmüyorlar. Geçenlerde Antep kanallarında Antep'te "hayırsever"lerin yoksul öğrencilere kalem ve defter yardımını nasıl gerçekleştirdiklerini izledik. Bir kalem ve üç defter için birbirlerini ezen o çocukları içimiz kanayarak izledik. Herhalde bu sermaye yanlısı ekonomistlerimiz Antep'teki bu yoksul öğrencilerin izdihamını, polislerin bu izdihamı engellemek için çocuklara sille tokat vurduklarını göremiyorlar.

Antep'te 10 kilo bulgur için kadınların birbirini ezdiğini, bayılanların olduğunu, aşevlerinin önünde uzun kuyruklar oluştuğunu hiç görmüyorlar. Milyonlarca işsiz, her sokak başında bir tinercinin veya herhangi bir madde bağımlısının insanları gasp ettiğini, öldürdüğünü görmüyorlar. Kadınların yarım ton kömür için kaymakamlık önlerinde uzun kuyruklar beklediğini görmüyorlar. Her türlü rezilliği çeken Antep işçilerinin, kadınlarının, çocuklarının bu durumunu aslında herkes görüyor; fakat bir tek bizleri yönetenler, "ekonomi iyiye gidiyor" diyenler görmüyor.

Bunlar ya bizleri çok aptal sanıyorlar ya da kendileri çok yüzüstler. Bütün bunlar yaşanırken ar damarı olmayan bu insanlar hala bu ülkeyi güllük gülistanlık göstermeye çalışıyorlar. Evet Antep'in Fransız ve İngiliz işgaline karşı hiçbir yardım almadan mücadele veren Antep insanını, kadınlarını, çocuklarını dilenci durumuna getirenler hala utanmadan yüzümüze baka baka yalan söyleyebiliyorlar. Onlar insanları ne hale getirdiklerini insanların ne acılar çektiklerini çok iyi biliyorlar.

Ama kapitalist sistemin karanlıktan beslenen aç sırtlanları; şunu da iyi bilin ki sisteminiz çorap söküğü gibi çözülmeye başladı. Her türlü pisliği yapan, halkı soyan, her türlü zulmü reva görenler, siz de kendi pisliğiniz içinde boğulacaksınız ve tarihin kirli sayfaları arasında yerinizi alacaksınız. Soyduğunuz ve sefalete mahkum ettiğiniz bu halk sizleri ve sisteminizi ortadan kaldıracaktır. Ve bizlerden bu zamana kadar çaldığımız her şeyimizi, geleceğimizi geri alacağız. Artık emekçi halklarımız uyanıyor ve yavaş yavaş ayağa kalkıyor. Artık eskisi gibi yönetilemiyorlar ve de eskisi gibi yönetilmek istemiyorlar. Artık insanlarımız yokluğun, açlığın bir kader değil de bir avuç asalak kapitalist sınıfın çıkarları sonucu olduğunu çok iyi görüyor ve mücadele alanlarında yer almaya başlıyor.

Önümüzdeki süreç artık kapitalist sistemin çöküş süreci olacaktır.

Antep'ten Trikotaj İşçisi

KAPİTALİST SİSTEM İNSANLIĞI YOKLUŞA SÜRÜKLÜYOR

Kapitalist sistemin kar amacıyla insanı sömürsü ve hayatına kastediği gündün güne katlanarak devam ediyor. Başından beri insan sağlığını hiçe sayan bu kar hırsı insanlığı yok oluşa sürükleyen bir boyut almıştır. Böyle sürmesi halinde insanın ne soluyacak temiz havası ne de içecek suyu kalmayacaktır. Yakın gelecekte insanları tanısı konulamayacak hastalıklar ve toplu ölümler beklemektedir.

Kapitalist sistem, herkesin sağlık hizmetlerinden eşit bir şekilde yararlanması na imkan vermemenin yanı sıra özellikle emekçilerin muayene ve tedavi olanaklarını kısıtlar. Bunun aksine yaşam şartlarından dolayı işçi ve emekçilerin muayene ve tedavi ihtiyaçları hep olmuştur. Çünkü işçi ve emekçiler kapitalist sistemde sağlığı tehdit edici şartlarda ve ortamlarda çalışmaya ve yaşamaya mahkumdur. İşçi ve emekçilerin sağlığı tehdit edici durumlara maruz kalışları sadece iş şartlarında ve ortamlarında söz konusu değildir. Emeklerine karşılık gelmeyen az ücret dolayısıyla sağlıksız, konforsuz ortamlarda barınmak zorunda kalırlar. Bunun yanı sıra yeterli ve dengeli beslenemezler. Beslendikleri de sistemin kar hırsı sebebiyle doğallığını ve özünü yitirmiş şekilde onlara pazarladığı hormonlu ve sağlıksız gıdalardır. Pazarlananlar arasında hormonlar ve ilaçlarla doğallığı bozulan sebze ve meyvelerden başka akla gelmeyecek bir sürü şeyle karıştırılmış gıdalar da vardır. Kapitalist sistemin kar hırsının insan sağlığını tehdit eden boyutu işçi ve emekçilerin içtikleri su ve soludukları havaya dek varmıştır. Artık doğa da tahrip edilmiş, tüketilmiştir.

Kapitalistlerin böyle durumlara çözüm yolları yok değildir. İşçi ve emekçileri daha iyi şartlardaki evlere yerleştirmek için kollar sıvanır. Kapitalistler pazar ihtiyacını karşılamak için işçi ve emekçilerin yaşadıkları o sağlıksız ve konforsuz evleri kentsel dönüşüm adı altında zorla yıkar. İşçi ve emekçiler kendilerine pazarlanan

bu evlere alım güçlerinin yetersizliği ve iş alanlarından uzaklık nedeniyle taşınamazlar. Evsiz kalmalarının yanı sıra yaşadıkları alanda molozların bırakılmasıyla çocuklarının başlarına türlü haller gelir: eli ezilen, kafatası çatlayan, topallayarak yürümeye mahkum kalan, yüz felci geçiren çocuklar...

Sağlıklı beslenme konusunda bilgi verilir: organik gıdalarla beslenin uyarısı yapılır, sağlıksız gıdalar konusunda dikkatli olunması ve belli markalar dışındaki markaların ürünlerinin alınmaması uyarısı yapılır. Küresel ısınmadan kaynaklı suyun iyice azalmış olması durumunda içilen su konusunda bile tasarruf yapılması telkin edilir. Ama kapitalistlerin ne fabrikalarından çıkan kimyasal atıklardan dolayı kirlendikleri su ve hava için önlem almaya niyetleri ne de su kıtlığına rağmen lagünlerini doldurmama gibi fedakarlıkları (!) olmaz. Bu durumda her zaman ve her şeyde olduğu gibi işçi ve emekçiler taviz vermeye zorlanırlar.

İnsana yarar ve hizmet amacından tamamen uzak, kar etme amacı taşıyan, bu amaç için de insan hayatına kastetmekten geri durmayacak bir sistemin insan sağlığını gözetecek, koruyacak şekilde işlemesi beklenemez. Artık geline bu nokta bizi şaşırtmasa da bunun önüne geçecek kadar korkutmalı. Çünkü sistem sağlığımız hatta hayatımız aleyhine son hızla işlemeye devam ediyor.

Bu sistemden en çok korkması gereken her alanda sömürüye

maruz kalan, yaşam hakkı her gün biraz daha elinden alınan işçi ve emekçilerdir. Kapitalistlerin kendilerinin sebep oldukları bu tahribat karşısında paniklemeleri ve kalıcı önlem almaları beklenemez. Onlar bu tahribatların etkilerinden kendilerini bir şekilde uzak tutabiliyorlar. Ne kirlenmesine sebep oldukları suyu içiyor ne de doğallığı bozulmuş gıdalarla besleniyor. Tahrip ettikleri doğanın felaketlerine maruz kalmayacak ortamlarda yaşıyorlar. Geçmişte ve günümüzde yaptıkları gibi gelecekte de insan hayatını tehdit eden hastalıklardan bir rant elde etmeye bakacaklar. Bu sistemin savunucuları sistemin özüne yaraşır şekilde her şeyden kar elde etme amacını taşırlar.

Kapitalist sistemin varlık amacına rağmen yaşanabilir olmasını sağlamak adına bir takım düzeltmelere gidilmesi yani temiz çevre, sağlıklı yaşam, doğal gıda gibi kampanyalara girişilmesi gerçekçi ve samimi çözümler değildir. Kapitalist sistem varlık nedeni olan kardan feragat etmez. Bu kar amacı insanların hayatına, yaşam alanına tehdit oluştursa bile. En kalıcı çözüm sistemin kendisini ortadan kaldırmak, onu yok etmektir.

Bir Mücadele Birliği Okuru

HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Kapitalist sistem sonuna yaklaştıkça saldırganlığını daha da artırıyor. Tekelci sermaye ve onların devleti bir yandan emekçiler üzerinde baskılarını artırıyor, diğer taraftan emekçilerin ellerindeki ekonomik ve sosyal kazanımlara saldırıyorlar. Bugüne kadar kazanılan haklarımızın güvencesi olmadı, bundan sonra da olmayacak. İktidar sınıf düşmanlarımızın elinde kaldıkça da bu mümkün değil.

Yozlaştırma ve gericileştirmeye yönelik baskılar altında yaşıyoruz. Milyonlarca insan aç, işsiz ve sistem bize ne özgürlük, ne iş, ne de ekmek verebilir. Emekçiler ve işçiler kendi iktidarları için mücadele etmeli, haklarını almak için savaşmalılar.

Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emekğin Olacak" şiarıyla yolumuza devam edelim.

HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Antep'ten Mücadele Birliği Okuru

BASIN BİLDİRİSİ

6 Ekim 2008

Yola çıktık bundan tam 20 yıl önce...

Arkamızda kaygılarımızı, çekingenliklerimizi bırakarak... Amacımız insanı, geleceği, kendimizi tanımak ve değiştirmektir...

Çıktığımız yolda yalnız değildik... Bunu bilmenin güveni ile bizden önce atılmış adımların yol göstericiliğinde kendi küçük adımlarımızla yürüdük...

Çağımız korkunç... çağımız insanı, doğayı ve geleceğimizi yok ediyor. Her şeyin metalaştırıldığı alınıp satıldığı, tek erdem almak ve satmak olduğu bir çağda yaşıyoruz.

Yıkım üreten bu çağa karşı "şarkı söyleyen yarınları" yaratma mücadelesi veriyoruz...

Yıl 1988...

1988 yılında saatler "Bahar Eylemleri"ni hazırlarken Boğaziçi'nde Ortaköy'de ilk tohum atıldı toprağa... Boğaziçi Ekin Sanat Derneği (BESD) kuruldu...12 Eylül karanlığının susturamadığı, karartmadığı tutkulu ve fedakar yüreklerdi bu adımı atanlar...

Yıl 1993...

İstanbul genelinde, BESD dahil, yüzlerce derneğin kapısına mühür vuruldu. "Mücadelemize Kilit Vuramazsınız" diyerek başlattığımız arayışın sonucunda 15 Ağustos 1993'de Taksim Tünel'de Genç Ekin Sanat Merkezi kuruldu.

Yıl 1996...

Bir kez daha kilit vuruldu kapımıza... Ama kilit vuramadılar sanatımıza... Yıl 1997'de Gesam adıyla devam etti sanat yürüyüşümüz... Yıl 2001'i gösterdiğinde "hayata dönüş" diyerek ölüm yağdıranlar dışarıda da hayatı yok etmek için harekete geçerek sanat merkezimizin kapısına kilit vurdular... Uzun sürmedi bu hapsilik... Takvimler 2002 yılını gösterdiğinde adını Ayışığı Aysun Bozdoğan'dan alan Ayışığı Sanat Merkezi hayatın tüm renklerini sanatın o güzel diliyle ölümsüzleştirmek için kapılarını açtı. Yaşama...

Atölye çalışmalarımız, panel ve söyleşilerimiz, konferans ve sempozyumlarımızla yürüyüşümüz sürüyor... Bu yürüyüşe katıldı İzmir, Antep, Adana Ayışığı... İstanbul'da İkitelli, Sarıgazi, Gazi Ayışığı...

20 yıldır kesintisiz olarak "Umşudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" diyerek yürüttüğümüz sanat yürüyüşümüze "yaşam bizden yana" diyerek devam ediyor ve bu yürüyüşümüzde her zaman olduğu gibi tüm dostlarımıza çağrıda bulunuyoruz; gelin hep birlikte "şarkı söyleyen yarınları" yaratma mücadelesinde birlikte olalım...

20. Yıl

Etkinlik Programı

12 Ekim 2008 Pazar:

Sanat Yürüyüşü

Ortaköy Dereboyu Caddesi'nde bulunan BESD'in ilk kurulduğu yer olan binanın önünde bir basın açıklaması ve onun ardından Taksim Tünel'de açılan Genç Ekin Sanat Merkezi'nin önüne geliş ve oradan İstiklal Caddesinde şiirlerimiz, oyunlarımız, şarkılarımız, fotoğraflarımızla birlikte yürüyüş... Ve Rumeli Han'ın önünde bir basın açıklaması ve etkinliklerin ardından Taksim Ayışığında 20. yıl Sergimizin açılışı yapılacaktır.

Sanat Yürüyüşü'ne bu yirmi yılda emeği geçen tüm dostlarımızı, aynı alanda mücadele yürüttüğümüz tüm sanat merkezlerini, aydın ve sanatçı dostlarımızı bekliyoruz. Gelin sanat yürüyüşünde buluşalım...

19 Ekim 2008 Pazar Saat: 14.00

20. Yıl Etkinliği

Haldun Dormen Sahnesi (Ergenekon Cad. İdil Pasajı Pangaltı/İstanbul 0212 230 67 51)

Müziğimiz, şiirlerimiz, oyunlarımız, belgesellerimiz yani tüm ürettiklerimizle siz dostlarımızla 20. yılımızı kutlamak için bir araya geliyoruz. Herkesi 20. yıl kutlamamıza davet ediyoruz.

25 Ekim Cumartesi Saat: 18.00

Sarıgazi Ayışığı'nda 20. Yıl Etkinliği

Tiyatro Simurg: Sivas Yandı 15 Yıl Oldu. (Demokrasi Cad. Birsal Sok. No: 4 Sarıgazi / İstanbul 0216 622 30 26)

26 Ekim Pazar Saat 16.00

Gazi Ayışığı'nda 20. Yıl Etkinliği

Tiyatro Simurg: Sivas Yandı 15 Yıl Oldu. (75. Yıl Mah. 1341. Sok. No: 47 Gazi Mahallesi)

Ayışığı Sanat Merkezi

Adres: İstiklal Cad. Rumeli Han.
No: 88/6 Taksim

Tel: 0212 249 44 43

www.onsozdergisi.com

info@onsozdergisi.com

onsozdergisi@gmail.com

DEMOKRATİK SOSYALİZM

teğini kazandı. Bir burjuva anayasası altında yapılan seçimleri kazandı. Bu eziyet verici belge altında yeminini etti ve yeni bir anayasa için sözünü tuttu. Hem sağın hem de solun önyargılı fikirleri ile çarpıştı ve tüm Latin Amerika'yı etkisi altında tutan zorlu subjektif koşullarda Bolivarçı Devrimi başlattı.

Ülkesinin başkanlığını üstlenmesinden sonraki on yılda hem ülke içinde hem de ülke dışında

yeni fikirler üretmeyi bırakmadı.

Dürüst olan herkesin Venezuela'da gerçek bir devrim sürecinden geçildiğini ve emperyalizme karşı müstesna bir mücadele verildiğini kabul etmesi gerekir.

Chavez'in bir dakika bile dinlenmediğini kabul etmek gerekir. Venezuela'da mücadelesini sürdürürken aynı zamanda Latin Amerika, Avrupa, Asya ve Afrika ülkelerine sistematik olarak ziyaretler de gerçekleştiriyor.

Ulusal ve uluslararası basınla dakika dakika iletişim içinde bulunuyor. Herhangi bir konuyu hedef seçmekten asla korkmuyor, dünyanın en önemli liderleri tarafından saygı ile dinleniyor. Ülkesinin sahip olduğu gerçek gücü -dünyanın en önemli petrol rezervi ve bol miktarda doğal gaz- doğru ve etkili olarak kullanıyor ve emsali görülmemiş ulusal ve uluslararası programlar tasarlıyor.

Hidrokarbon arama ve çıkarma üzerine Rusyalı Gazprom ve Venezuelalı PDVSA arasında imzalanan ortaklık anlaşması ile bu alanda dünyada eşi olmayan bir konsorsiyumu başlattı. Çin ve Rusya'nın yanısıra önemli miktarda kaynağa sahip olan bazı Avrupa, Latin Amerika ve Afrika ülkeleri ile olan ekonomik işbirliği, çok kutuplu bir dünyayı inşa edecek olan özgürleştirici güçleri ortaya çıkardı. Enerji tedariki ya da ticari değişim programlarından ABD'yi eksik bırakmadı. Bu, objektif ve dengeli bir algılamadır.

Önemli üretken faktörleri es geçmeden ülkesi için bir sosyalist devrim üzerine düşünüyor. Doğa tarafından böylesi bir darbe

yedikten ve çürümüş imparatorluğun tahrip-lerinden sonraki bu tarihi dönemde ülkemiz, Chavez'in dayanışmasına güvenebildiği için ayrıcalık sahibidir.

Biz hiçbir zaman böylesine enternasyonalist ve kardeşçe bir cümle duymamıştık: "Venezuela ülkesi aynı zamanda sizin de ülkenizdir!"

Emperyalizm siyasi olarak Hugo Chavez'den kurtulmaya çalışıyor ya da fiziksel olarak, bunun Venezuela ve diğer Latin Amerika ve Karayip ülkelerinin ekonomisi ve stabilitesi açısından bir felaket olacağı bedelini göz önüne almaksızın ölümünü istiyor.

Benim onun hakkındaki çekincelerin tek bir noktada odaklanıyor: geldiğimiz bu noktada en önemli şey Venezuela'yı ABD hükümetinin saldırısından korumak.

Son yaptığı ziyarette bize sağladığı ve sağlamak istediği desteğin büyüklüğünden bahsettik ve bizim ona verdiğimiz tavsiye, sahip olunan kaynakların emperyalizmin bunca yıldır yarattığı şartlı refleksler ve medya tarafından yapılan saldırılara karşı verilen iç mücadeleye harcanması gerektiği yönünde idi.

Şu andan başlayarak 23 Kasım'a kadar olacak mücadele çok zorlu ve biz onun Bolivarçı Devrimine zarar vermek pahasına Küba'ya yardım etmesini istemiyoruz.

Gönüllü Sosyalist Çalışma Tugayları'nın üyesi olan ve Pinar del Rio'daki evleri inşa etmek üzere gönderilen 92 Venezuelalı inşaat işçisi bizim sembolümüz.

Bizler çok önemli zamanlardan geçiyoruz. İki gün içinde yeni anayasanın oylanacağı Ekvator'daki referandum oldukça anlamlı olacak.

Chavez Pazartesi günü Brezilya'da başkan Lula ile görüşecek. Bu akşam televizyonda Obama ve McCain arasında bir tartışma olacak. Bütün bunlar çok önemli haberler.

Bu nedenle bu satırları yazmayı pazartesi gününe bırakmak istemedim. Cumartesi günü Chavez ülkesine geri dönmüş olacak ve Pazar günü halkı ile görüşecek. O mücadelesinde daima görüşlerini açıklarken alıntılar yapıyor.

Fidel Castro Ruz / 26 Eylül 2008

Birbirini takip eden üç tane görüş kaleme almak istemedim; ama bunu Pazartesiye bırakamam.

Bush'un "demokratik kapitalizmine" tek bir kesin yanıt mevcut: Chavez'in demokratik sosyalizmi. Kitamızın kuzeyi ve güneyi arasında var olan, Bolivar ve Monroe'nin fikirleri arasındaki büyük çelişkiyi ifade etmek için daha kesin bir yol olamaz.

Bolivar'ın büyük hedefi henüz modern iletişim medyasının bulunmadığı ve hatta daha Panama Kanalı'nın bile bulunmadığı bir zamana dayanıyor. ABD emperyalizmi de mevcut değildi. Yalnızca İngilizce konuşan, sonradan birleşerek 1776 yılında Fransa ve İspanya'nın desteği ile bağımsızlığını kazanan Onüç Koloni vardı.

Özgürlük savaşçısı, kendi yaşadığı dönemden yüzyıllar sonrasını görerek 1829 yılında "Amerika Birleşik Devletleri özgürlük adı altında Amerika'nın başına sefalet belasını açacağına benziyor" açıklamasında bulundu.

Hugo Chavez Venezuelalı bir asker. Zihninde Bolivar'ın fikirleri yalnızca doğal olarak filizlendi. Onun düşüncesinin nasıl geliştiğini gözlemlemek yeterlidir, öncelikle gösterişten uzak kökenleri, okulu, askeri akademisi, tarih okumaları, ülkesinin gerçekleri ve Yanki'nin aşağılayıcı varlığı..

Bir general değildi, emrinde silahlı bir ordu bulunmuyordu. Herhangi bir askeri darbe yapmadı, zaten yapamazdı da. Beklemek istemedi, zaten bekleyemezdi de. Kendi isyanını başlattı, tüm olaylar için tam sorumluluk üstlendi ve hapishaneyi bir okula dönüştürdü. Hükümette olmadığı sırada, halkın sempatisini ve hedefine yönelik des-

CHE'Yİ ANLAMAK

*“Düştün diye;
Işığın daha az parlıyor değildir”*

N. Guillen

Bolivya dağlarında, yoksul bir köy okulunda... yaralı, kanlar içinde yatıyordu. 8 Ekim 1967 sabahı kurşuna dizdiler onu.

CHE!.. Bir savaş nidası, sevinç ünlemi... Ve savaş sloganları, silah tarrakalarıyla yankılandı dünyanın dört bir yanında. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da; Vietnam, Angola, Nikaragua, Yemen, Kamboçya ve daha pek çok yerde bu savaş ve zafer nidasını duydu dünya. Che'yi CHE yapan, onu komünist önder ve savaşçı yapan, bir filozof ve düşün adamı yapan devrimci savaşlar, dünyanın dört bir yanında yükseldi ve zafere ulaştı.

Onu Arjantin'den Küba'ya, oradan Afrika ve Bolivya'ya sürükleyen devrim aşkı, bugün onun izinden yürüyen binlerce savaşçıyı sarıyor. Ezilen halklar, onun en büyük hayali olan “Daha fazla Vietnam” yaratmak için zorlu savaşlara atılıyor. Onu kurşuna diken Bolivya, farklı bir yoldan, onun izini sürüyor bugün. Ve daha pek çok Latin ülkesi...

Che'yi anlamak, onu taklit etmek değildir. O, kendinden önceki büyük devrimcileri taklit etmedi. O, marksist-leninist düşüncüyü bir eylem kılavuzu olarak, devrimin içinde öğrendi; eylemine uyguladı. Che'yi yaşayan yönleriyle, savaşçı yönleriyle kavramak zorundayız.

Büyük devrimcilerin başına gelen şaşmaz bir olgu vardır. Sınıf düşmanlarımız, büyük devrimcileri öldürmekle başa çıkamadığını gördüğünde, onların tüm devrimci özlerini boşaltarak, onları göklere çıkarırlar. Devrimci özünden soyutladığı devrimcileri idolleştirirler. Ve bunu çoğu zaman kavga

kaçkınları aracılığıyla yaparlar. Bu aynı tavır, Che'ye karşı da uygulandı. Yaşamı ve ölümü ile devrimin cisimleşmiş hali olan Che, bu kavga kaçkını sözde devrimcilerin ellerinde hümanist bir gezgin, bir insanlık aşığı oluverdi. Onu silahtan ve silahlı mücadeleden soyutlayarak tipik bir romantik haline sokmaya çalıştılar. Tüm dünyadaki ezilen insanlara sevgi beslerken, diğer yandan “gereken nefret dersini de öğrenmek zorundayız, çünkü o sırtlanlar sınıfına karşı nefretten, yok etmeden başka bir şey olamaz” diyen ve “o sırtlanlar sınıfını” yeryüzünden kazımak için eline silah alıp diyar diyar dolaşan ve savaşan Che değilmiş gibi; soyut bir gezgin ve aşık idolü, bir “yarı-tanrı” ya da antik toplumların “insan tanrı”sı olarak resmetmek, Che'yi, anlamak şöyle dursun, yaşamı boyunca savaştığı bir karşı-kişiliğe büründürmek demektir. Bu, Che'ye küfretmek, onun düşüncelerine cephe almaktır.

Bu alçakça girişimler karşısında Che'yi CHE olarak savunmak, bir komünist ve savaşçı olarak savunmak, büyük düşünce ve eylemleriyle savunmak, her devrimcinin, komünistin görevidir.

Che düşünce ve eylemleriyle bir bütün. O, sözcüğün kötü olmayan anlamında bir

“hümanist”, bir savaşçı ve komutandır. Tüm yaşamını emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı savaşa adamıştır; bir yöneticidir, ama asla “masabaşı yöneticisi” olmamıştır; filozof ve düşün adamıdır; enternasyonalisttir, proletarya enternasyonalizmini devrimci temelde kavramış ve savunmuştur. Sözüün özü Che, yeni insandır. O, komünist düşüncenin en temel niteliğini, geleneksel olandan köklü kopuşu ifade eder, kişiliğinde somutlar. Bu yüzdendir ki, marksizm-leninizmi bir dogma halinde değil, yaşayan, dönüşen ve dönüştüren bir düşünce biçimi, bir eylem kılavuzu olarak algılayabilmiştir. Che, marksizmi filozofça kavramıştır.

Che'nin en iyi bilenen yönü, kuşkusuz enternasyonalist yönüdür. O, proletarya enternasyonalizminin en güzel örneğini yaşamıyla sergilemiştir. Proletaryanın komünizm kavgası, manifestoda açıklandığı gibi ulusal sınırlara hapsolmayacak enternasyonal bir mücadeledir. Bilimsel sosyalizm, “proletaryanın vatanı yoktur” tezinden hareket eder. Komünist Liga'dan, yani Marx ve Engels'ten bu yana, komünizm mücadelesi proletaryanın dünya çapında yürüttüğü enternasyonal bir mücadele olmuştur. 19. yüzyılda proletaryanın en görkemli enternasyonal eylemi Paris Komünü oldu. Değişik uluslardan proleter ve komünistler tüm Avrupa burjuvazisinin ve gericiğinin etkelerini tutuşturan Komün'ü 72 gün ayakta tuttu. Şanlı Komün kan ve vahşetle yıkıldığında, geride bir çok ulustan proleter ve komünistin cansız bedenleri kalmıştı. Komün'ün yiğit enternasyonalist neferleri, Paris proletaryasını sözle destekleme türünden bir davranış değil, onların kaderine ortak olma, onlarla birlikte zafer veya ölümle sonlanacak bu maceraya atılma soyluluğunu göstermişlerdi. Bu soylu enternasyonalizm anlayışı II. Enternasyonal döneminde, bir avuç gerçek enternasyonalisti ayırırsak, yavan bir söz derekesine geldi. Hatta I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında farklı uluslardan proleterleri birbirlerini boğazlatacak kadar enternasyonalist tutumdan uzak-

laşıldı. Lenin ve Leninistler, yani III. Enternasyonal, proletarya enternasyonalizmi anlayışını devrimci temellerine oturtturarak, proletarya ve ezilen halkların gündemine yerleştirdi. Ekim Devrimi ve yenilgiye uğrayan Avrupa devrimlerinde enternasyonal dayanışmanın güzel örnekleri sergilendi. 1936-1939 İspanya iç savaşında bu devrimci tavır, Enternasyonal Tugaylar'la tarihe altın harflerle geçti. II. Dünya Savaşı'nda Alman faşizmini yenilgiye uğratan Kızıl Ordu, Doğu Avrupa halklarını özgürlüğe kavuşturarak, enternasyonalizmin görkemli bir örneğini veriyordu. Ama çok geçmedi, Avrupa'da İtalyan ve Fransız komünist partilerinin, Batı yarı-küresinde ise çoktandır bu yola girmiş olan Browder önderliğindeki ABD Komünist Partisi'nin başını çektiği reformizm, bir çok komünist partisini etkisi altına aldı. Sosyalizme barışçı yollardan geçiş hayaliyle birlikte, enternasyonal dayanışma anlayışı da, sadece sözlü övgülere dönüştü. Bu dönem, Sovyetler Birliği'nin, bir yandan savaşın yaralarını sarmaya uğraşırken, diğer yandan yeni sosyalizm yoluna giren halklara yardım etme, onlarla enternasyonal dayanışma içinde bulunma yüzünden, en güç dönemi oldu. Buna rağmen dünyanın bu ilk sosyalist devleti, enternasyonalist tutumundan vazgeçmedi. Sosyalizm bir kamp, bir blok haline dönüşmüştü ve bu bloku, askeri ve ekonomik açıdan ayakta tutan en büyük güç Sovyetler idi. Bu koşullar altında, 1956 yılında Macar karşı-devrimci ayaklanmasını yine Kızıl Ordu bastırmış, sosyalizmi tahrip etmek isteyen iç ve dış karşı-devrimcilere aman vermemişti.

Dünyanın görünümü böyleydi ve bu koşullar altında, Latin Amerika'da bütün reformist anlayışları reddeden bir mücadele başladı ve zaferle sonuçlandı. Antillerin küçük adası Kübü, Fidel ve Che'nin önderliğinde devrimini yaptı. Che, bir Arjantinli idi ve Küba Devrimi için ölümüne savaşmıştı. Devrim, harcında enternasyonalizmi taşıyordu. Denilebilir ki, Küba Devrimi, enternasyonalizme yazgılı bir devrimdi. Enternasyonalist savaşçıları bağrında taşımış ve zafer kazanmıştı. Zaferden sonra, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist güçlerce tehdit altındaydı. Yankee haydutları, paralı askerler toplayarak devrimi boğmaya çalıştılar; olmadı. Bu kez doğrudan istila etmeyi planladılar. 1962 Ekim krizi ya da bilinen adıyla "Füze Krizi" patlak verdi. Sovyetler Birliği, büyük tehlikeleri göze alarak Küba'ya destek oldu. Dünyayı termonükleer savaşın eşliğine getiren bu o-

layda, militan enternasyonalist dayanışma örneği gösteren Sovyetler Birliği, Küba Devrimi'nin yaşamasında önemli bir rol oynadı. Bu ve sonrasında ekonomik-askeri her alanda girilen dayanışma, Küba halkının bugün hala minnetle andıkları soylu bir davranıştır.

Varlığı enternasyonalizm üzerine kurulu olan Küba Devrimi, enternasyonalizmin değerini çok iyi bilen ve bunun en güzel örneklerini verendi. Zaferden hemen sonra Cezayir Devrimi'ne destek olmak için silah yardımı yaptı; Gine-Bisau, Angola, Kongo ve daha birçok Afrika ülkesine asker, silah ve teknik eleman gönderdi; Yemen Devrimi'yle dayanıştı; Filistin Devrimi'ni destekledi... Che, Küba adına bütün bu yerlere gitti, sosyalist ülkelerde bulundu, Vietnam Devrimi'yle yakından ilgilendi. Kendisi, Kongo'da bizzat savaştı. Che ve temsilcisi olduğu Küba, dünyanın her köşesindeki devrimci savaşa destek oldu, sosyalist ülkelerle enternasyonal dayanışma temelinde ilişkiler geliştirdi. Che, proletarya enternasyonalizmini hiçbir zaman salt sözlü veya salt manevi destek olarak algılamadı. Reformizm batağına batmış pek çok komünist partisinin ve onların yöneticilerinin tersine, Che, "*sorum, kurbanlara (yani savaşan halklara) başarı dilemek değil, onların yazgısını paylaşmak, zafere ya da ölüme onlarla omuz omuza yürümektir*" anlayışından hareket etti. Savaşın sıcaklığını her zaman içinde duydu. Vietnam halkıyla dayanışmasının en güzel biçimini şöyle ilan etti: "*İki, üç, daha fazla Vietnam!*" Biliyordu ki, ne kadar çok Vietnam yaratılırsa, Vietnam halkını boğazlamaya uğraşan emperyalist savaş makinesi gücünü bölecek, saldırıları hafifleyecek ve en sonu "o sırtlanlar sınıfı" yokoluşa doğru sürüklenecek. Ve yeni Vietnamlar yaratmak için koyuldu yola. Astım hastalığının yakasını bırakmadığı bu coşkun beden, bir kez daha bindi Rosinante'sine ve "mütevazı çabalarının yardımını" isteyen halklarla omuz omuza, zafer veya ölüme kadar durmayacak olan yürüyüşüne başladı. Çok sevdiği Fidel'den ve Küba halkından ayrılışın o hüznü anı gelmişti. Her dizesinden yoldaşça sevgi ve bağlılığın aktığı veda mektubunda, duygularını buruk bir sevinçle açıklıyordu: "*Başka gökler altında son saatim geldiğinde benim son düşüncem bu halk ve özellikle sen olacaksın.*" Ruhundan bir parçayı bırakarak düştü yola. Sevdiklerini geride bırakarak... Ve Bolivya dağlarında son saati geldiğinde gözlerinde huzur vardı; gülümsüyordu.

Che, yaşamıyla, ölümüyle dünya halklarına büyük bir örnek teşkil etti. O, enternasyonalizmin en devrimci biçimini gösterdi. Ölümünden sonra Küba, bu güzel mirası her zaman koruyacak ve ona sahip çıkacaktı. Yalnızca Küba mı? Enternasyonalizmden söz edip de Sovyetler Birliği'ni anmamak mümkün mü? Dünyanın bu ilk sosyalist ülkesi, proletarya enternasyonalizmini kendine ilke edinmiş, tüm dünya ilerici halklarının daima yanında olmuştu. Che'nin ölümünden bir yıl sonra, Çekoslovakya'da emperyalizmin desteklediği karşı-devrimciler ayaklandığında, Sovyet proletaryası bu ülkedeki kardeşlerini ve sosyalizmin savunmak konusunda bir an olsun tereddüt etmedi ve bu karşı-devrimci hareketi bastırdı. Dünyanın en ücra köşesinde gelişen her devrim, yanında Sovyet halklarının güçlü elini buldu. Yemen, Filistin, Cezayir; bağımsızlığına adım adım yaklaşan Angola halkı, yiğit Vietnam halkı ve daha niceleri... Tüm bu ülkeler, silah, teknik eleman, maddi gereçler, kredi vb. her türlü ihtiyaçlarını ve en az bunlar kadar önemli olan uluslararası siyasal desteği Sovyet halklarından aldı. Ve Afgan devrimi, iktidarı aldığı en güçsüz anında Sovyet askeri yardımıyla ayakta kaldı. Sovyet halkları, kendi çocuklarını Afgan emekçilerinin özgürlüğü uğruna feda etmekten çekinmedi.

Dünya çapındaki enternasyonalist dayanışma, çeşitli şekillerde gelişerek sürdü. Che ve Küba Devrimi'nin önderleri, bu anlayışın en militan şeklini temsil ettiler. Che, yaşamı ve ölümüyle, devrimci enternasyonalizmin cisimleşmesi oldu. Tüm dünya devrim savaşçılarına aşılmaz bir örnek oldu.

Che, uzun süredir unutulmuş bir özü, zora dayalı devrim anlayışını savunmak ve silahlı mücadeleye hak ettiği değeri vermek yoluyla da, önemli bir görevi yerine getirmiştir. II. Enternasyonal dönemleri zora dayalı devrim anlayışını karanlığa gömdüğünde, Lenin ve Bolşevikler, marksizmin bu devrimci yanına sahip çıkmış ve bu anlayışı yaygınlaştırmışlardı. 1950'le geldiğinde, o günün koşullarının da yardımıyla, Batı Avrupa ve ABD kaynaklı reformist görüşler; sosyalizme barışçı geçiş düşüncesi, komünist partileri arasında hızla taraftar bulmaya başladı. Şili'de Allende deneyimi henüz yaşanmamıştı. Latin Amerika ülkeleri boydan boya parlamenter budalalarla doluydu. Hızlı bir devrimci kaynaşma, devrimci durum vardı, ama bu budalalar sayesinde, devrim akıp gidiyordu. Az buçuk ba-

şarılı olan her devrimci gelişim, Yankee emperyalizmi ve onun paralı uşaklarınca yenilgiye uğratılıyordu. Che, bu altüst oluş yıllarında, 1953'ten itibaren Latin Amerika ülkelerini dolaşıyordu. Modern bir seyyah, güzel ülkelere sahip olan bir doktor adayı... Henüz marksist olmamıştı ve işin aslı, politikaya pek ilgi gösteriyor değildi. Ama görüp geçirdikleri onu hızla siyasal yaşamın içine itiyordu. Guatemalada başarısız olan devrim, Che için bir dönüm noktasıydı. Marksist klasikleri okumaya ve siyasal yaşama girmeye başladı. Gördükleri ve yaşadıkları, ona, nasıl yapılmaması gerektiğini öğretmişti. Diğer yönünü, yani nasıl yapılması gerektiğini ise, Fidel'den ve içinde yer aldığı Küba Devrimi'nden öğrenecekti. Kübalılarla ilk teması Guatemala'da oldu. Fidel'le ise Meksika'da, 1955 yılında tanıştı. Fidel ona planlarını açıkladığında hemen kabul etti ve soluğu Sierra Maestra'da aldı. Savaş boyunca ve daha sonrasında teorik kavrayışı derinleşti. Küba'da ve dünyanın başka bölgelerinde savaştı; gördükleri ve teorik formasyonu, onu şu sonuca götürdü: *"Kurtuluş uğruna mücadele eden halklar için tek çözümün silahlı savaş olduğuna inanıyorum."* Zora dayalı devrim ve onun aracı olarak silahlı savaşım, Che tarafından bu şekilde konuyordu. O, "inandığı doğrular uğruna postunu koyanlardan"dı. Annesine yazdığı mektubunda *"bu sefer ölebirim"* diyordu. Başına gelebileceklerin farkındaydı, ama asla tereddüt etmedi. Bildiği doğrular uğruna ölümü göze aldı.

Che, Bolivya'da askeri anlamda yenildi. Fakat akli başında kim, ama kim bundan Che'nin düşüncelerinin yanlış olduğunu çıkartabilir? Aynı trajik son, hemen her şeyin ters gittiği Küba'ya ilk çıkışlarında başlarına gelebilirdi. Ve bu nasıl ki o düşüncenin doğru olmadığı sonucunu çıkarmamıza yol açamazsa, Bolivya'daki yenilgi de, silahlı savaşım, gerilla savaşımın yanlışlığına bir kanıt olarak ileri sürülemez. Nitekim, başta Küba olmak üzere, dünyanın dört bir yanında halklar silahlı savaşla, gerilla savaşıyla özgürlüklerine kavuştular. Toplumsal-tarihsel pratik silahlı savaş defalarca doğrulanmıştır, oysa sosyalizme barışçı geçiş hiçbir zaman doğrulanmadı. Silahlı mücadele her geçen dönem yeni taraftarlar, savaşçılar buldu; halklar tarafından benimsendi. Ezilen halklar için bu yol, kurtuluşun yoludur ve halklar Che'nin yolundan yürümeye devam ediyor.

Komutan Che'nin bizlere en önemli miraslarından biri de "yeni insan" anlayışıdır. Onu ve sosyalist Küba'yı dünyanın geri kalanından bir ölçüde ayıran "yeni insan" üzerinde duralım. Fidel ve Che'nin önderliğinde Küba, maddi özendiriciliğe karşı çıkmış; insanların bilinçlerini ve maneviyatlarını geliştirme yoluna girmişti. İnsanları düşünsel, duygusal ve ahlaki açıdan geliştirmek, sosyalizm açısından önemli görülüyordu. Fidel, *"ve her şeyden önce, bel-*

li bir bilinç yaratmak için para ve servet kullanmamalıyız. Tersine zenginlik yaratmak için bilinci kullanmalıyız. Kendisinden beklenenden biraz daha fazlasını yapması için bir insana daha fazla şeyler sunmak, onun bilincini parayla satın almak olur" diyordu. Che, bu düşünceye henüz marksist olmadığı 1953 yılında sahip bulunuyordu. Bolivya'da hükümet madenleri ulusallaştırdı ve üretim verimini artırmak için teşvik amacıyla işçilere tazminat verdi. Che bu duruma şiddetle karşı çıkmış ve yöneticileri eleştirmişti. Ona göre bu, "devrimin maddi ve ruhsal kaynaklarını güçsüz düşürmek"ti. Yıllar sonra Küba'da, devrimin her şeyden önce manevi açıdan geliştirilmiş bireyler yaratması için mücadele edecekti. Kuşkusuz maddi sorunlar büyük önem arz ediyordu, fakat bu, sosyalizmi bir mide sorunundan ibaret görmeyi gerektirmiyordu. "Gönüllü çalışmalar" düzenleniyor, karşılığında manevi bir özendirici etmen olan "emek kahramanlığı nişanı" veriliyordu. Che, varlığıyla, yaşam ve çalışmalarıyla bu açıdan örnekti. Bir çok sorumluluk ve görevi vardı. Ulusal Banka'nın bayındaydı.

Endüstri Bakanı'ydı, orduda komutanlık görevleri vardı. Bir yandan bunlarla uğraşiyor, diğer yandan şeker kamışı tarlalarında çalışıyordu. Şairdi, şiir yazıyordu. Teorik sorunlarla ilgileniyor, Küba'yı uluslararası alanda temsil ediyor, Birleşmiş Milletler temsilciliği yapıyor... akla gelebilecek her türden işe koşturuyordu. Bütün bunların yanında, genç kuşağın "kalıba dökülmesi" işiyle uğraşıyordu. Bu işler, normalde bir insanın altından kalkamayacağı denli ağırdı ve üstelik Che hastaydı, astımı vardı. Yine de Che, sızlanmadan, yorulmak ve durmak nedir bilmeden çalışıyor, görev ve sorumluluk altına girmekten çekinmiyordu. En büyük isteği ve amacı Küba'da "yeni insan"ı yaratmaktı. Gençlik çok önemli" diyordu, "onlar yumuşak, hem de iyi kalıplara yerleştirilecek kadar yumuşak. Zenginliklerle değil, ancak böyle yürekli ve inançlı insanlarla yaşam bir anlam kazanabilir." Ve Che, "yeni insan"ı yaratmak için çok çalıştı. Eğer bugün Küba, kurtlar sofrasındaki bu küçük ülke, her türlü zorluğa ve yokluğa karşı sosyalizm yolunda direniyorsa, bunda, başka şeylerin yanında, yetiştirilmesinde Che'nin de büyük emekleri olan "yeni insan"ın yaratılmış olmasının payı vardır. Che, kendinde somutladığı "yeni insan"ı, genç kuşaklara aktarmayı başarabilmiştir.

(.....)

Sinan Yıldızhan

Not: Bu yazı 1998 Ocak ayında yayımlanan Mücadele Birliği dergisinden kısaltılarak alınmıştır.

AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ | **20**
YIL.

ekin
sanat
alanında

12 Ekim Pazar
Saat: 16.00
Sanat Yürüyüşü
20. Yıl Sergisi
Saat: 18.00
Taksim Ayışığı
0212 249 44 43

19 Ekim Pazar
Saat: 14.00
20. Yıl Etkinliği
Haldun Dormen Sahnesi
Pangaltı / Şişli

25 Ekim Cmt.
Saat: 18.00
Sarıgazi Ayışığı
20. Yıl Etkinliği
0216 622 30 26

26 Ekim Pazar
Saat 16.00
Gazi Ayışığı
20. Yıl Etkinliği

14 HAZİRAN 1928
08 EKİM 1967

ÖLÜM NEREDEN VE NASIL GELİRSE GELSİN...

SAVAŞ SLOGANLARIMIZ KULAKTAN KULAĞA YAYILCAKSA

VE SİLAHLARIMIZ ELDEN ELE GEÇECEKSE

VE BAŞKALARI MİTRALYÖZ SESLERİYLE

SAVAŞ VE ZAFER NARALARIYLA

CENAZELERİMİZE AĞIT YAKACAKLARSA

ÖLÜM HOŞ GELDİ, SAFA GELDİ.

**HASTA LA VICTORIA SIEMPRE
COMANDANTE!**